

IV

Ж-17.289

СКАНДИНАВСЬКІ ВІСТІ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ОРГАН
УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ

KV III - IV 1987 — KB III - IV 1987 Nr 65/ 66

SKANDYNAVSKI VISTI

INFORMATIONSTIDSKRIFT FÖR
FÖRENINGEN UKRAINSKA SÄLLSKAPET

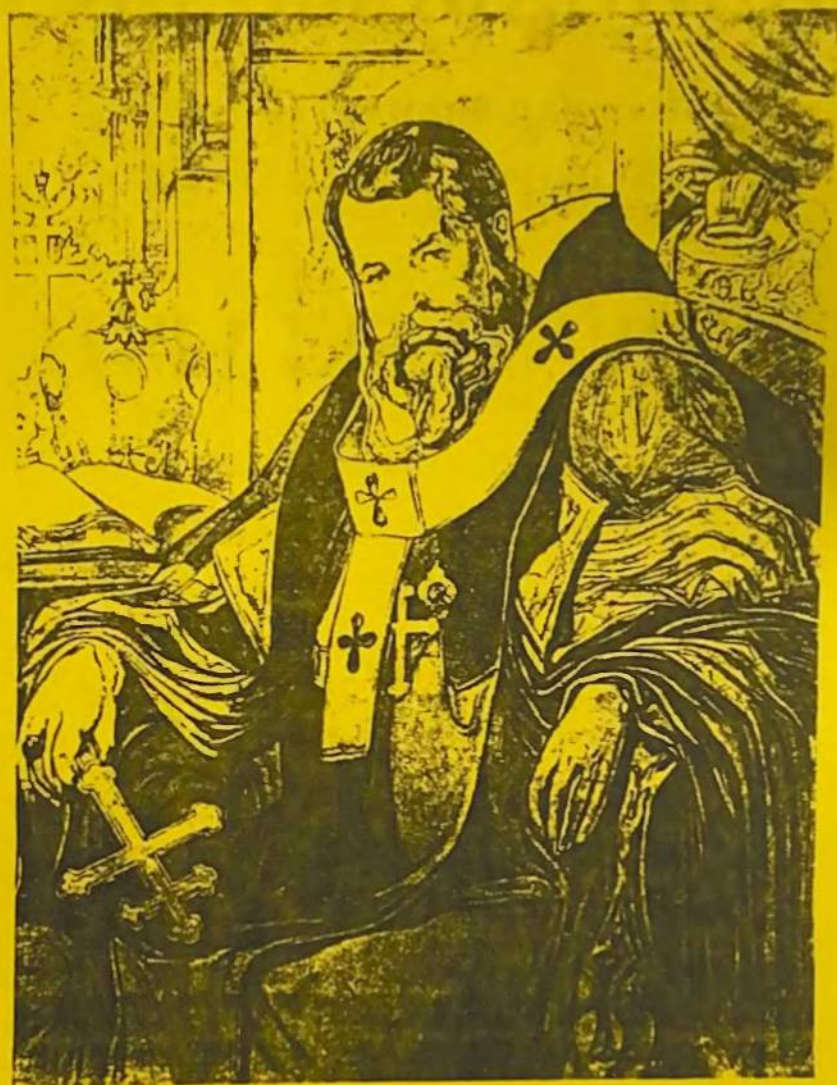
FÖRENINGEN UKRAINSKA SÄLLSKAPET

BOX 32

СТОКГОЛЬМ

101 20

STOCKHOLM

Цей образ вивезли з Польщі жидівські емігранти. Старанням мистця С. Гординського він знаходиться тепер в українських руках.

Олекса Новаківський (1872—1935) Митрополит
Андрей Шептицький — вугілля на полотні,
1920-21 р., 130 × 110 см.

Olexa Novakivsky (1872—1935): Metropolitan Andrew
Sheptytsky — charcoal on canvas, 1920-21, 130 × 110 cms.
Private collection, New York.

Рік XL. Видає і редагує Управа Української Громади в Скандинавії.

Громадський інформаційний кварталник. Квартал 3/4 1987 р.

ЦЕ ЧИСЛО СКАНДИНАВСЬКИХ ВІСТЕЙ ЗВІЛЯЄ. НАШЕ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В СКАНДИНАВІЇ НАЙСТАРШЕ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЛІТИЧНИХ БІЖЕНЦІВ-В ШВЕЦІЇ, ОБХОДИТЬ В ЦЬОМУ РОЦІ СОРОКЛІТТЯ СВОЙОГО ІСНУВАННЯ.

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ
В СКАНДИНАВІЇ РОКІВ

40

FÖRENINGEN UKRAINSKA SÄLLSKAPET
I SKANDINAVIEN 40 år.

З СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

ШЛЕМО НАШІ НАЙКРАМІ ПОБАЖАННЯ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ НА БАТЬКІВШИНІ, ВСІМ ЩО БОРЯТЬСЯ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ, НАШИМ ПОЛІТВ'ЯЗНЯМ ЗАПРОТОРЕНИМ В ТЮРМАХ-КОНЦТАБОРАХ І НА ЗАСЛАННЯХ ГУЛАГУ МОСКОВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ. ШЛЕМО НАШІ ШИРІ ПОБАЖАННЯ ІЄРАРХАМ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ І ВСЬОМУ ДУХОВЕНСТВУ. ВІТАЄМО НАШИХ ДРУЗІВ-БОРЦІВ-ТРАКОДУШНІХ ЧЛЕНІВ УПА ТА ОУН. ВІТАЄМО СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКІ УСТАНОВИ ТА ОРГАНІЗАЦІЇ ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ, НАУКОВІ УСТАНОВИ, ВІЛЬНУ УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ, ТА ВСІХ УКРАЇНЦІВ В ДІЯСПОРІ, ЯК РІВНОЖ ЧЛЕНІВ І СИМПАТИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ-ОБ'ЄДНАННЯ, ЩО ДІЄ ВЖЕ СОРОК РОКІВ НА ТЕРЕНІ СКАНДИНАВІЇ.

ВЕСЕЛИХ

СВЯТ

Редакція не приймає матеріалів не підписаних автором, і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову. Статті підписані автором, висловлюють його власні погляди, а не погляди редакції.

Передруки дозволяються за поданням джерела.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА

Ukrainska Sällskapet · Stockholm · Sweden

Box 52 · Stockholm 1 · Postgiro 25 95 80

У.Г. ч. I/47

Stockholm den 20.6.194

З Е М Л Я Ч Е І

Заходом українців у Стокгольмі, створено
"УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ" - цілком аполітичного характеру.

Ціллю Громади є :

- 1./стати осередком українського життя у Швеції
- 2./інформації, поради й поміч у рамках можливостей Г.
- 3./освітня праця.

Управа Української Громади звертається до всіх українців, що перебувають у Швеції з закликом до співпраці. На повідомлення розсилається до всіх, яких адреси нам відомі в надії, що ті в свою чергу допоможуть нам увійти в контакт з українцями, яких адреса Громада не знає.

Просимо ласкаво надіслати нам негайно відповідь !

Остаємо в правдивому до Вас поданню і привітом !

За Управу

Голова

В. Федорчук
/Федорчук Валеріян/

М. голова-скарбник

Р. Рудник
/Рудник Роман/

Секретар

В. Паньків
/Паньків Володимир/

УКРАЇНЬСЬКА ГРОМАДА В ШВЕЦІЇ / УГШ /

Створення і діяльність від 1947 до 1977 р.

Богдан Скобович-Околот

Рік 1945 - по шестилітній, безпощадній та кривавій війні, Європа лежала в руїнах, безсильна, економічно зруйнована, перетята "залізною курткою"! Сотки тисяч "ДП"/дісплейс персон/-біженців, переважно зі східної Європи, опинились по західному боці "куртини". При Сполучених Націях, твориться Комісія для помочі та реабілітації / УНРРА /, в цілі опіки та допомоги біженцям.

Швеції - рівнож і підчас другої світової війни - удалось задержати неутралітет і завдяки тому, уминуті знищення. За посередництвом Червоного Хреста та УНРРА, приймає Швеція коло 100 тисяч європейських біженців на лікування та реабілітацію, щоб пізніше репатріювати їх до країн з яких вони походять. Політична ситуація в післявоєнній Європі, примусила багато біженців які прибули до Швеції, жадати політичного азилу і залишитись в Швеції. З цієї власне причини, кількка соток українців осталося в Швеції.

Та українська група біженців складалась переважно з мушин, які врятувались з німецьких концтраків, примусових таборів праці або утікачів перед червоною армією.

В роках 1946 на 1947 прибуло до Швеції з Фінляндії сотні українців - дорослих і дітей. Це бувші "розкулачені" українські селянські родини, примусово вивезені в 1934 році з центральних теренів України до Карелії. Підчас і по фінсько-советській війні, удається їм залишитись на тереторії Фінляндії. Щоби уминуті примусову репатріацію з Фінляндії до ССРСР, удалось їм нелегальними дорогами прибути до Швеції та дістати політичний азиль.

В тих двох групах українських біженців в Швеції, до освіти, було мало людей з університетським вишколом. З релігійного боку - була рівновага між православними і католиками. Що до регіонального походження, репрезентували ті дві групи, українські терени від Кубані по Лемківщину.

Українські біженці, які прибули до Швеції, в перших роках після другої світової війни, були у багато гіршому положенні, як поляки, чехи, румуни чи мадяри. Ті народи мали в Швеції до війни свої старі амбасади, а тим самим вже від давна добрі контакти зі шведськими культурними та державними установами - українці того не мали !!

Це власне було причиною і пекучою потребою, до створення товариства-осередку, не тільки для допомоги українським біженцям, але рівнож для репрезентації української справи перед шведським суспільством і державними установами.

Дня 1-го травня 1947 р. на сходинах в Стокгольмі ініціативна група в складі: Кирило Гарбар, Теодор Гивель, Богдан Кентржинський, Володимир Паньків, Роман Рудник і Богдан Скобович-Околот, - рішила підняти старання створити українське товариство в Швеції.

Вже дня 20 червня 1947 р. в Стокгольмі твориться офіційне товариство під назвою Українська Громада, з управою: Валеріян Федорчук - голова, Роман Рудник - м. голова і скарбник, Володимир Паньків - секретар. Завдяки В. Федорчука, який уже від 1940 р. жив у Швеції, був добре фінансово забезпечений і обізнаний у шведських обставинах, як рівнож повний енергії до праці, розпочалась інтензивна праця над кладенням ґрунту до розбудови

ново założеного товариства. Управа Української Громади у
своєму першому закликові з дня 20/5 1947 /дивись сторінка 2./
звизає всіх українців у Швеції до співпраці. З різних сторін
Швеції відгукнулись українські біженці й багато з них стали
членами УГ.

Перші річні Загальні Збори Української Громади і Перший
Зїзд Українців у Швеції відбулись дня 6/1 1948 р. в містечку
Еліста коло Стокгольму. На тих Зборах рішилась нова назва :
Українська Громада в Швеції / УГШ /, прийнято та затверджено
остаточний статут товариства. До управи УГШ увійшли: В. Федорчук,
голова, Р. Рудник-м. голова і секретар, Т. Гивель-скарбник, К. Гарбар,
бібліотекар, члени контрольної комісії: Б. Кентржинський, Григорій
Лукало і Б. Скобович-Околот.

В перших роках свого існування, УГШ розвинула широку допо-
могову акцію українським біженцям в таборах в Німеччині, Трі-
есті та фінансову допомогу одній з клас української гімназії
в Регензбурзі. УГШ співпрацює тоді з КОДУС, ЦПБЕ, КОУЦУ та
іншими українськими організаціями у вільному світі.

На терені Швеції, УГШ гуртує українське громадянство, орга-
нізує імпрези, реферати, видає "Обіжник" Управи УГШ, в якому
інформує і дає поради членам. Удержується добрий контакт
з організаціями балтійських народів на терені Швеції, з пооди-
нокими шведськими журналістами та науковцями, для пропагування
української справи. В перших роках свого існування мала УГШ
біля 250- 300 членів.

Конфлікти-роздори української еміграції в Європі в 1948/49
не минули і скандинавського терену! При кінці 1949 р. прихо-
дить до конфлікту в УГШ, в результаті чого, в 1950 р. деякі
бувші члени УГШ творять нове товариство під назвою: Громада
ім. гетьм. П. Орлика, яка вела свою діяльність кілька років.

Без сумніву, цей конфлікт послабив УГШ та викликав деякий
наспокій в українському суспільстві в Швеції, який на щастя
в досить короткому часі утих!

В 1952 р. прийшло до вибору нової управи УГШ, яку очолив
Кирило Гарбар як голова, Богдан Федорів-секретар, Т. Гивель-
скарбник. Від цього року 1952 аж до кінця 1977 /за винятком
1955 р. коли то головою був Іван Бутко/, головою УГШ був Кирило
Гарбар. В тих роках на постах членів управи УГШ мінялись між
іншими : Петро Горват, Григорій Бойко, Іван Камінський, Ярослав
Яремко, Григорій Будяк, Яків Пікулик, Арсен Турцевич, Стефан
Чупак, Григорій Куц, Богдан Залуга та інші активні члени Громади.

З кризи в 1950-ти роках, вийшла УГШ ціло, без сумніву
завдяки бл. п. Кирила Гарбара. Своїм розсудним поступованням,
щирістю, невсиплююю працею і посвятою для "загальної справи",
вратував Кирило Гарбар УГШ від упадку! Праця налаштується
знову. В 1950-60-тих роках, число членів зменшилось через
еміграцію до США, Канади і вимирання старшої генерації. Приїзд
нових груп українських іммігрантів з Австрії, Югославії та
інших країн, знову зміцнює членство УГШ. Кристалізується "стале
ядро" активних членів УГШ, які далі працюють на "громадський
ниві" - але головний тягар праці несе без сумніву дальше
невтомний К. Гарбар.

У своїй діяльності УГШ надалі кожного року організує
спільні, традиційні свята Різдва і Великодня, для української
спільноти в Скандинавії. З нагоди тих спільних свят, кожного
року приїжджать з європейських країн до Скандинавії духовні
отці УЦК або УПЦ, щоб відправити Святочні Богослужби, на яких
спільно беруть участь усі українці без ріжниць віроісповідання!
УГШ надалі держить сталий контакт з українськими організаціями,
установами і видавництвами у вільному світі. Від 1954 р. УГШ
видає періодичний бюлетень "Скандинавські Вісті" два-три рази в

Зв'язковим від УГШ для приїжджаючих науковців і політичних діячів української діаспори був К.Гарбар, який завжди стояв до диспозиції та опікувався заграничними гостями.

Фінансова сторінка УГШ в 1960-тих роках часто була скрутною, тому К.Гарбар, сам тоді покривав дефіцити Громади. Він як голова УГШ цілий час держав сталий контакт і відвідував більші осередки українців в Швеції та без сумніву був товчком до створення Українсько-Шведської Громади в Еребру, як рівноз Українсько Шведської Культурної Спілки в Мальме.

У тому короткому начерку про створення і діяльність Української Громади в Швеції, з періоду від 1947 до 1977 року, є навітлена тільки мала частина праці, зусиль та успіхів голов та членів управ УГШ. Їм усім належить признання за їхню /часом не так легку і вдячну/ працю для добра українського суспільства і української справи в Швеції!

В архіві УГШ є великий матеріал який складається з численних протоколів, касових книг, обіжників, різного рода кореспонденції, фотознімок, Скандинавських Вістей, часописних статей про УГШ, Україну ітд. Цей матеріал чекає систематичного та докладного опрацювання для об'єктивної оцінки вложеної праці та діяльності УГШ.

В майбутньому цей архів може стати підставою до писання історії української еміграції в Швеції після другої світової війни.

Карльскупа, листопад 1987 р.

РЕФЛЕКСІЇ В ЗВ'ЯЗКУ ІЗ 40-ЛІТНІМ ЮВІЛЕЄМ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В СКАНДИНАВІЇ

Ось в цьому - 1987 році - українське громадянство в Скандинавії, зокрема в Швеції, святкуватиме сороклітнє існування свого організованого життя. Я зазначив "організованого життя". Що-ж це в дійсності означає?

Мова тут отже про таку форму життя, що, помимо своєрідних, часто-густо несприятливих, емігрантських обставин, дає змогу нам збереження національно-українського ідеалу, тобто бути українцем - самостійником до кінця свого життя. Це однак не здійснюється, як то кажуть "от-так, само по-собі".

Тут потрібні є люди з почуттям національного обов'язку і принципової відповідальності перед нашим Народом взагалі, які обдаровані, крім цього, організаційним хистом і є спроможні ефективно посилити, плекати, а то й вщепити /головно молоді/ основи національно-визвольної української ідеї у свідомість наших людей, поселених в чужій країні.

Оце і є власне оте організоване життя, про що я згадав на початку, яке триває, дякувати Богові, й по сьогоднішній же день.

Очевидно, що бувають дуже часто й відхилення в негативному напрямкові, коли твориться організоване життя громад. Такі усмінні явища супроводили /як відомо/ повстання та безпосередню відтак діяльність Української Громади й в Швеції.

В часі, коли була зорганізована отже Українська Громада в 1947 році аж до року 1956-го - я не був тоді ще в Швеції. Тому, не маючи реального підґрунтя в зв'язку з тим, не можу згадувати тут про період цього часу. Залишаю це іншим, безпосереднім свідкам і учасникам у формуванні початків громадсько-українського життя в цій країні. Я хочу лиш зупинитись над діяльністю Української Громади 60-тих років, а головне, моїм бажанням було-би насвітлити працю керівників Управи останнього 10-ти ліття.

І так! Хто-ж з нас не пам'ятає цих, воістину ідеальних, до певної міри, часів, коли головою Головної Української Управи був, покійний вже, ширий, український патріот Кирило Гарбар! Наші щорічні зустрічі на Різдв'яні та Великодні свята відбувалися завжди в душі взаємної любови й поважання. Не було поміж нами жодної релігійної нетолеранції, як це ще буває, на жаль, деінде серед українського громадянства в діаспорі /православні греко-католики/. Ані також не існували серед нас горезвісні поняття як "східняк" і "західняк" тощо. Ці додатні прикмети ми зуміли зберігти й досі.

Дуже часто, я особисто, з почуттям певної ностальгії, згадую оці наші Свята, що відбувалися майже завжди в м.Еребру. Серед співів українських пісень, товариської, дружньої гутірки ми-нав приємно нам час. Створювалася своя, рідна, українська атмосфера, якої нам інакше так часто бракує на чужині.

При цій нагоді, коли я згадав місто Еребру, не можна оминати особи п. Григорія Будяка, довголітнього члена Головної Управи Української Громади й Голови /пізніше/ Управи Української Громади в Еребру. Завдяки його старанням, завжди був своєчасно придбаний льокаль для наших святкувань /тепер завдяки йому іс-

нує наш відділ - домівка - у фінському приміщенні/ і багатьом з нас, хто прибував із дальших околиць Швеції, був предоставлений безкоштовний нічліг і харчування в гостинній хаті пана Григорія Будяка, в дільниці Мосос. Щира подяка за це друзів Григорієві!

В той час, коли вже деякі з нас з різних причин змушені були залишити, а деякі зповільнити темпи своєї суспільно-національної праці, як от постійний Голова Ревізійної Комісії при Головній Управі Громади Др.Богдан Скобович-Околот, знаний в Скандинавії не тільки як лікар, але й як зразковий дописувач до шведської преси статей, якого, як ревниго оборонця Української Справи високо оцінює наше українське громадянство в Скандинавії, - то пан Григорій Будяк все ще продовжує невпинно працювати на національно-громадському секторі.

Скільки-ж то різних вистав /українських писанок, вишиванок/, різних концертів, рефератів на наші українські, історичні теми відбулося в Еребру й околиці по ініціативі п.Г.Будяка. Завдяки йому шведська телевізія, преса, радіо, коректно обізнані з нашою Українською Визвольною Справою. Один мій ширий приятель висловився якомсь, що він вже понад 30 років пам'ятає діяльність Григорія Будяка.

Даючи остаточну оцінку " е п о х и " головування сл.пам.Кирила Гарбара /25 років/, в ім'я об'єктивності, слід вказати однак на певні недотягнення. То означає, хоч як нам до вподоби й припадає ця " і д м л і я ", зв'язана з особою сл.пам. Кирила Гарбара, треба проте ствердити, що наше українське громадянство не вийшло поза наші, чисто національно-побутові рамки на ширший форум шведського суспільства. Я маю тут на увазі виведення ідеї нашої Визвольної Боротьби на орбіту різних шведських, державних установ, чинників, засобів масової інформації і т.п..

Інший профіль набула діяльність Управи Головної Української Громади, коли обов'язки Голови Управи перейняв маг.Богдан Залуга. Панові Б.Залузі, завдяки його наполегливій й інтенсивній діяльності, вдалося з бігом часу нав'язати чисельні контакти із різними напр. установами в Швеції й навіть за кордоном, з науковцями шведських інституцій та університетів, вищим протестантським і католицьким духовенством і багатьма іншими визначними особами шведського суспільства.

Головною метою цих зносин є, власне, належна інформація місцевого населення про нас українців та про невблагану боротьбу проти Москви за нашу самостійність. На цю тему було виголошено багато різних промов /м.інш. і перед советським посольством в Стокгольмі/, написано багато відповідних статей до шведської преси й багато інших, корисних контактів.

Рівнож, дякуючи його умінню виведати /здобути/ належні нам субсидії у шведських допомогових організаціях, маг.Богдан Залуга зумів належно забезпечити матеріально нашу Управу Громади для фінансування корисної нам діяльності.

Очевидно, що не можливо ось тут списати всі види його багатогранної діяльності для Української Громади!

Закінчуючи свій допис, було б дуже несправедливо, наколиб я на тлі 40-річного Ювілею існування Української Громади в Швеції не згадав про ще одного, відносно молодшого, українського діяча, Пана Григорія Горина, що очолює льокальну Управу Української

Громади в Мальме. Тому, що місто Мальме знаходиться на самому півдні Швеції, близько отже європейського континенту і сюди найзручніше прибувати із Зах. Німеччини Владикам обох наших Церков із візитацією, як рівнож і Отцям духовним для виконання своїх священничих обов'язків. При таких нагодах часто відбуваються напр. відчити на тему наших національних свят.

Тут в Мальме, у власній домові, придбаній завдяки старанням власне Голови місцевої Української Громади п.Г.Горина й патріотичних членів всієї Управи, бувають м.інш. і зустрічі з представниками інших поневолених Москвою народів /лотишів, естонців, поляків і інших/.

Вітаючи і приймаючи наших дорогих, українських гостей з Європи, п.Г.Горин і весь склад Управи вірцево вив'язуються із своїх обов'язків щодо цього.

Реасумуючи все сказане мною в дописі треба ствердити, що в останньому 10-тітті лиш ці згадані мною особи передовсім провадять національно-громадську працю в Швеції.

Я, нижче підписаний, голова Українського Ювілейного Комітету на Скандинавію з присмистю стверджую, що також існує тісна співпраця поміж Скандинавським Ювілейним Комітетом і усіма Управами Українських Громад в Швеції.

ОТОЖ У ДЕНЬ 40-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ІСНУВАННЯ ГОЛОВНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ НА СКАНДИНАВІЮ, БАЖАЮ ШИРО ГОЛОВІ УПРАВИ ПАНОВІ маг. БОГДАНОВІ ЗАЛУЗІ І КЕРІВНИКАМ УКРАЇНСЬКИХ УПРАВ-ФІЛІЙ В ЕРЕБРУ Й МАЛЬМЕ, пп. БУДЯКОВІ ГРИГОРІЄВІ Й ГОРИНЕВІ ГРИГОРІЄВІ ЩЕ МНОГИХ ЛІТ І ДОБРОГО ЗДОРОВ'Я ДЛЯ КОНСТРУКТИВНОЇ, НАЦІОНАЛЬНО-СУСПІЛЬНОЇ ПРАЦІ на терені Скандинавії - Швеції.

Арсен Турцевич

—ооОоо—

ПАПА ПРО Тисячоліття

Рим. — На завершення Конгресу мирян Української Помісної Католицької Церкви в кінці вересня відбулася вадісія мирян у Папи Івана Павла II, з участю Кардинала Мирослава Любачівського, Патріярха УПКЦ, і Владик та мирян. Голова Україн-

ського Патріярхального Об'єднання, УПСО, інж. Василь Колочин передав при тому окреме Прохання до Апостольської Столиці і дружок-образ.

Папа Іван Павло II, промовляючи українською мовою, дав запевнення, що "уся Вселенська Церква візьме участь у святкуванні Тисячоліття Хрищення Руси-України".

- 3 -

UKRAINSKA JUBILEUMSKOMMITTEN I SKANDINAVIEN TILL FIRANDET AV 1000 årsmminnet av Ukrainas kristnande

Arsen Turcevitj, Gutcheorgsvagen 97 B, 445 00 Surte. Tel 031 98 22 16

З В Е Р Н Е Н Н Я

Д О

УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В СКАНДИНАВІЇ

Дорогі Земляки!

Стоїмо вже на порозі великої історичної події нашого народу, дня 22 травня 1988-го року святкуватимемо в Катедрі міста Люнд Світлий Ювілей 1000-ліття Хрещення Руси-України.

Щоб гідно відзначити цю епохальну подію, як вияв могутньої маніфестації всеукраїнської єдності у Скандинавії, кінцевим є зібрати поважну суму грошей, бо кошти святкування нашого історичного хрещення будуть дуже великі.

На жаль, до цієї пори не всі наші земляки відгукнулись як слід на наші попередні заклики. Серед нас не має мабуть аж таких бідних, щоб не спромоглися раз у своєму житті на значнішу пожертву. На особисті вигоди завжди знаходяться гроші, а на нашу спільну, українську ціль якось важко спромогтися.

Пам'ятаймо, що без нашої спільної і жертвенної підтримки, навіть найбільш ідеальні почини не можуть бути здійсненими. Тому не можемо і не сміємо бути в цій нашій спільній справі байдужими.

Належимо до тої генерації, що має щастя бути безпосередніми свідками й творцями офіційного завершення 1000 років Християнства на Русі-Україні.

На нас всіх спадає обов'язок бути гідним виразником української незаперечної правди у вільному, Західньому Світі. Цього не можуть зробити наші брати й сестри в Рідному Краї, тому цей обов'язок залишається виконати нам, у своєму і їхньому імені!

Скандинавський Ювілейний Комітет звертається ще раз до всіх наших земляків, в яких грудях ще б'ється українське серце, щоб чим скорше виконали свій національний обов'язок надсилаючи щедрі пожертви на покриття коштів, зв'язаних з святкуванням Ювілею 1000-ліття Хрещення України.

ДВІЧІ ДАЄ ТОЙ, ХТО СКОРО І ЖЕРТВЕННО ДАЄ!

Ваші пожертви просимо пересилати залученим банковим переказом, - число 176 - 6039.

За Ваші виrozumіння й щедрі пожертви Ювілейний Комітет складе сердечну подяку.

Степан Чупак
Секретар Ювілейного Комітету
на Скандинавію.

ЛИСТА ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД 3 ДНЯ 31 ЖОВТНЯ 1987 р.

1. Тгура Ольссонс Стіфтельсе - Люнд.....	10 000:-	/корон,
2. Імігрантернас Ріксфербунд.....	7 000:-	"
3. Г. К у ц.....	4 100:-	"
4. Проведена збірка в Мальме й Оеребру.....	2 857:30	"
5. П.К.Балицький.....	2 000:-	"
6. І. Маглич.....	2 000:-	"
7. С. Ч у п а к.....	1 500:-	"
8. А. Турцевич.....	1 300:-	"
9. В. Бретан.....	1 100:-	"
10. Г. Г о р и н.....	1 100:-	"
11. Я. Пікулик.....	1 100:-	"
12. А. Лавришин.....	1 100:-	"
13. Г. Будяк.....	1 100:-	"
14. Г. Турцевич.....	1 000:-	"
15. І. Кушак.....	1 000:-	"
16. Зенон Горин.....	1 000:-	"
17. П. Сем'янів.....	1 000:-	"
18. М. Сем'янів.....	1 000:-	"
19. І Товстий.....	1 000:-	"
20. Леся Тгурнквіст-Лавришин.....	1 000:-	"
21. М. Бойко.....	600:-	"
22. Др.Б.Скобович-Околот.....	500:-	"
23. О. Демків.....	500:-	"
24. М. Товста.....	500:-	"
25. Маргіт Чупак.....	500:-	"
26. Родина Пікуликів.....	500:-	"
27. Українська Громада в Оеребру.....	500:-	"
28. О. Суєцька.....	400:-	"
29. І. Ванчицький.....	210:-	"
30. С. Адаменко.....	200:-	"
31. П. Горват.....	200:-	"
32. А. Лозовий.....	200:-	"
33. А. Головчанський.....	150:-	"
34. Т. Кентржинський.....	150:-	"
35. В. Федорчук.....	100:-	"
36. Др.М.Радейко.....	100:-	"
37. А. Пилипенко.....	100:-	"
38. Ф. Маліновський.....	100:-	"
39. Ю. Кучнір.....	100:-	"
40. Ю. Канюк.....	100:-	"
41. А. Колесник.....	100:-	"
42. Мгр.Б. Залуга.....	100:-	"
43. В. Постоловський.....	100:-	"
44. Соня і І. Чавс - Норвегія.....	100:-	"
45. Іван Сало.....	100:-	"
46. Процент з Банку.....	794:80	"
47. Маргарета й Г.Пукало.....	500:-	"

Вибрано на оплату інформаційної листівки - 2 500:- "

Крім того дійшли на Фонд пожертви:

48 212:10 корон

Кентржинський Т. 1.000:-, Пукало Г. 500:- Радейко М. 200:-
Левчук 100:-

UKRAINSKA JUBILEUMSKOMMITTEN I SKANDINAVIEN TILL FIRANDET AV 1000 årsmminnet av Ukrainas kristnande

Arsen Turcevic, Gutchebergsvagen 97 B, 445 00 Surte, Tel. 031 98 22 16

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ СКАНДИНАВСЬКОГО ЮВІЛЕЙНОГО КОМІТЕТУ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Український Ювілейний Комітет на Скандинавію зорганізований при кінці 1983-го року постановив собі, щоб гідно й врочисто відсвяткувати епохальну подію в історії українського народу - Світлий Ювілей 1000-ліття Хрещення України.

Для зреалізування намічених плянів Ювілейний Комітет нав'язав у першій мірі контакти з Владиками обох наших Церков, щоб спільним Молебнем в екуменічному дусі відсвяткувати цей наш Світлий Ювілей.

Після спільного договорення наших Владик, Архiepіскопа УАПЦеркви Анатолія Дублянського й Epіскопа УЦеркви Кирилла Платона Корниляка, намічено дату святкування Ювілею на день 22 травня 1988-го року на годину 13.30 у шведському Катедральному Соборі міста Люнд.

Члени Управи Українського Ювілейного Комітету були на "авдієнції" у настоятеля Катедрального Собору в Люнді дня 22-го квітня ц.р., з яким остаточно було узгоджено нам дозвіл святкувати наш Ювілей в їхнім Соборі.

Настоятель о.К-Г Гаммар радо дав свою згоду на відсвяткування нашого Ювілею і при цій нагоді побажав Ювілейному Комітетові гарних успіхів у підготовчій праці. Промаючись з Настоятелем о.Гаммаром - наш Комітет запросив його й Epіскопа на Ювілей.

Ювілейний Комітет видав для шведської публіки інформативну листівку про Хрещення України, яку частинно вже розповсюджено до шведських інституцій та приватних осіб. Підчас Ювілейного 1988-го Року, ця листівка буде масово поширена серед шведського суспільства та знова до різних інституцій, як масової інформації так і наукових.

Підчас зустрічей наших земляків в Українських Громадах в Мальме й Еребру, Голова Ювілейного Комітету п.А.Турцевич і секретар п.С.Чупак відчитали реферати присвячені подіям Хрещення України.

На протязі 1987-го року Ювілейний Комітет відбув три засідання Управи Комітету в домівці Української Громади в Мальме, на яких брало участь також українське духовенство обох наших Церков та активні члени наших Громад. Рівнож був заповданий звіт з діяльності СККомітету 9-го травня 1987 р. на Зборах Головної Української Громади в Швеції, що мали місце в Бромма - Стокгольм. Справа фінансування Ювілейних Святкувань була завжди головною точкою спільних рад.

Члени Управи Ювілейного Комітету три рази їздили до Люнду і Мальме /на власний кошт/, де полагоджували важні справи, а саме:

замовлення катедрального Собору для екуменічного Молебня, замовлення церков для літургійних Богослужень нашими Владиками, концертну залу, ресторан та готель для хористів з Німеччини та інших, приїжджих гостей.

Наші Владики бажали собі відправити перед спільним Молебнем Святі Літургії. Відносно греко-католицького Богослуження, Квілейний Комітет отримав від настоятеля католицького Храму в Мальме, отця Б. Коха, чому але на жаль негативну відповідь, бо на цей день в римо-католицькому Храмі відбуватимуться аж три Служби Божі. Настоятель о. Кох радив Комітетові звернутися до католицької церкви в Люнді за посередництвом нашого земляка п.Михайла Бойка, який там проживає і має добрі контакти з католицьким парохом. Надіємось, що п.М.Бойко полагодиць цю справу позитивно.

Українська православна ювілейна Служба Божа буде відслужена в сербській православній церкві Св.Кирила й Методія в місті Мальме.

На наші ювілейні святкування вислано запрошення до всіх шведських Єпископів, які чомно подякували за наші запрошення, але на жаль в більшості не прибудуть, бо на цей день будуть зайняті своїми Богослужбами. На сьогоднішній день певним є, що в нашому Ювілейному Молебні буде брати уділ із шведської, лютеранської Церкви в м.Люнд, Єпископ Р.О.Арен. Одержано вже письмову згоду від нього.

Ювілейний Комітет вже має готовий реферат в українській й шведській мовах присвячений подіям Хрещення України, який займає 16 хвилин відчиту.

Комітет звертався три рази із закликом до українського громадянства на терені Скандинавії відносно збірки на Ювілейний Фонд. Багато наших земляків відгукнулись позитивно й прислали свої щедрі пожертви. На жаль є ще велика кількість наших тут людей, які чомусь байдуже є наставлені до так важливої релігійно-історичної події Українського Народу. Маємо однак надію, що стан і на цьому відтинкові покращає.

Про загальний підсумок з праці ювілейного Комітету на Скандинавію для підготування й переведення нашого Славного Тисячоліття Хрещення України можна було-би сказати слідує:

1. Є вже запевнений Храм Божий де відбудеться спільний екуменічний Ювілейний Молебен. Дата коли розпочнеться Ювілейне Богослуження є отже - 22 травня 1988 р. год.13.30.
2. Полагоджена справа участі в наших Ювілейних Службах Божих духовенства - українського /православного й греко-католицького/, шведського лютеранського й інших представників християнських Церков.
3. Отримали до нашої розпорядимості рівнож і льокалі в спархіяльному домі в Люнді, де відбудеться мистецька частина нашої ювілейної програми й святочний обід.
4. Є вже полагоджена справа /хоч де не в деталях/ виступу бандуриста та його репертуар пісень. Підготовані будуть відповідні деклямації місцевими силами в Швеції і т.д..
5. Нав'язаний є зв'язок з готелями для приїжджих гостей.
6. Справа церковного Хору полагоджена. Хор приїде з Дюсельдорфу.

Отож ще чекаємо на лист о.Протоієрея Анфіра Остапчука з запро-
данням числа хористів.

Думаємо також, що ось незабаром буде полагоджена й справа ви-
судження католицької церкви для уможливлення відправи Св.Літу-
ргії Преосвященшим Владикою Мир Платоном /Корниляком/ в
греко-католицькому обряді.

Десь на початку слідуєчого /1988-го/ року, треба буде узгідни-
ти різні інші деталі, чисто технічного характеру /декорація
залі, прийняття гостей та інше.

Віримо, що при Божій допомозі й при допомозі нашого українського
Громадянства вив'яжемося належно із наших обов'язків і наші
Ювілейні святкування в Швеції, в наміренні Пам'яті 1000-ліття
Хрещення України й відзначимо як слід на славу Божу й прославу
Українського Народу.

Листопад 1987 р.

За

Управу Українського Ювілейного Комітету
в Скандинавії

Секретар - Степан Чупак

--oooOooo--

СВЯТ-ВЕЧІРНІ ДУМКИ

Кожного року у Свят-Вечір, коли на небі засяє перша зірка, а в
наших домах традиційні ялинки зодягнуться в чудові кольорові
світла, засідаємо прадавним звичаєм до Святої Вечері.

В цю Святу Ніч линемо тепер думками далеко в Україну, до рід-
ного місця де ми народились, виростили та провели наші молоді
літа й вийшли на чужину, другі вигнані з рідньої батьківської
землі жорстокими ворогами.

З багатьох наших рідних осель і сліду немає. Вони тепер вирина-
ють лиш в нашій уяві, стають перед нашими очима з їх неповтор-
ною красою Свят-Вечора, його вродливою традицією, звичаями, ко-
лядою, дідухом, святочним столом - застеленим сіном, на яким
була кутя та всіх разом дванадцять святочних страв.

На наших обличчях видніла тоді радість Тихої, Святої Ночі.
Далекий вже цей час - неначе казка чарівна.... У Свят Вечір
відчуваємо як далеко ми від рідної землі, як довго вже прожи-
васмо на чужині і відчуваємо, що час проминув швидкістю блис-
кавки і затер наш слід на стежках, як це влучно Оксана ОКОПНА
навітлює в своєму вірші -

Р І З Д В О

Вечір Різдва Святого,
Накритий стіл святково.

Радіє серце, а лице сміється
І нам життя легким здається.

Та не забула я, як було там.
Сідали тихо ми за стіл
Ми не сміялись, не співали
Лише в молитвах Бога ми прохали,
Щоб волю дав.

І слюзи лиш в очах палали,
І тихо, боязко батьки розповідали,
У своїх споминах чудових,
Про ті часи, як Україна мала волю.

Тепер свобідні ми.
Та десь на нарах б'ється
У замордованому тілі
серце українця...

Він не один, а тисячі їх взято
Закуто у кайдани,
Та й життям проклято.
І ні один із них цього Різдва
Не сяде до нашого
святкового стола.

У Його серці біль і мука,
А розум ненависть з'їда
І неймовірна воля горить,
В Його замучених очах.

Я проку всіх живих, свобідних
У цей святковий час
Зложить молитву
За України синів рідних.
І краплю свого серця
Ім в дар від нас подарувати.

++++

І все-ж таки далекі простори, чи навіть океани, не спроможні зупинити відгомону рідної коляди, що є символом духового єднання наших земляків у цю Святу Ніч. Наша радісна колядка " БОГ ПРЄДВІЧНИИ НАРОДИВСЯ " заходить усюди, де тільки б'ється українське серце, і духово зміцнює українську людину де вона не була б; в поневоленій брутальним большевицьким режимом в Україні чи розсіяних по цілому т.зв. вільному світі. Ця наша колядка наповнює вірою й надією знеможених наших братів і сестер - політичних в'язнів й віруючих, що караться у далеких концтаборах злочинної, невірничої, московсько-большевицької імперії. Вона продістається до вікон засипаних снігом хатин, у яких мучаться наші брати й сестри - заслані ворогом далеко від рідної землі лиш тільки за це, що вони люблять свою Україну і виступали в обороні прав Українського Народу. Пробивається ця наша колядка через грубі мури "психолікарень" до нескорених борців й віруючих, запроторених у ці страшні заклади за їхню глибоку віру в Бога, Україну і українську Правду.

Радісне Різдво Христове зустрівасмо тут на чужині за багатим столом у товаристві рідні й друзів. Тут вільно молимося Новонародженому й свобідно хвалимо Його прихід до нас. В ці Святочні дні маємо добру нагоду подумати також про тих, наших братів й сестер, які прославляючи Новонароджену дитину - Ісуса, мусять скриватися від сучасного, московського Ірода.

Проживаючи у вільних країнах Західнього Світу, побажаймо нашим братам і сестрам, що живуть у важкій большевицькій неволі - ліпшого щастя, кращої долі, здоров'я та витривалости аж засяє Різдв'яна зоря над нашою вільною Батьківщиною.

Окупаційна большевицька влада в Україні грабує наш нарід не лиш політично й економічно, але також культурно. Режим хорстоко нищить нашу рідну мову, намагаючись за всяку ціну змосковшити дітей й молодь України.

У цю містичну Ніч, кожний із нас українців, у своїх думках намагається увійти до рідної хати, бо Різдво Христове це свято радості і любови, свято єднання й братання - це родинний празник. Серед нормальних обставин в цей час всі члени родини в мирі і любові засідають до Свят-вечірного стола. Засядьмо й ми до цього

Свят-вечірного стола в Скандинавських країнах як одна велика родина на нашій спільній Свят-Вечорі.

Довголітнє перебування наших земляків на чужині, багатьом вже докучилось. Вони часто запитують: Коли прийде той день нашого повороту до рідного Краю? На це питання є лише одна відповідь: Цей поворот у великій мірі залежатиме від нас всіх і від нашої спільної праці для Українського Народу тут на чужині і на рідних Землях. Для того ми мусимо, перш за все, залишити всі егоїстичні міхусобиці, з яких користають лиш наші вороги. Нам треба консеквентно, спільно в любові й згоді прямувати отже до нашої остаточної мети - вільної, Самостійної Української Держави.

Скріплені цією силою єдності, довершимо будову Волі нашої Батьківщині. Шлях до Вільної Батьківщини є вкритий темрявою большевицької неволі. Проміння вифлесмської зірки ще там не сягають. Але не забуваймо про закон природи, що після темної ночі - наступас ясний день.

В день Різдва Христового, кожного року народжується Бог Правди й Перемоги. Український нарід вірить у Новонародженого Бога й у прихід Його Правди.

Об'єднані спільною любов'ю й осв'ячені Божою містичністю - вознесім перед Престіл Всевишнього наше гаряче прохання:

"Просим Тебе Царю,
Просим Тебе нині,
Даруй волю, верни славу
Нашій Неньці - Україні"...

ХРИСТОС РОДИВСЯ! - СЛАВІТЕ ЙОГО!

С. Ч.

Богдан ЛАВРА

З Н О В И М Р О К О М !

Мої рідні діти,
Жовто-сині квіти - самоцвіти,
Часом-долею розсіяні по світі,
Вам бажаю із своєї загарьованої кліті
- З Новим Роком!

Я стежу за вашим кожним кроком
Від коліски до могили,
І куди б вас світські бурі
не гонили,
Не забудьте ані на хвилинку,
Що я в Бога вимолю частину
Ту, що незабаром верне мені
волю
І припише всім вам краду долю.

Загодя-зарання
Ви повернетесь додму із вигнання,
Розбудуєте свою Соборную Державу
/Вам на щастя, а мені на вічну Славу!/
Так, як сниться й снилась зроду
Просвітителям мого побожного Народу,
Тим, що голови кладуть чи вже поклали
За моє безсмертя й ваші вікопомні ідеали.
Мої рідні діти, Жовто-сині квіти,
Я ізвіку і довіку Ваша Матір - Україна.....

"СВЕСЛОМ" 1987 р.

Роман С.Голіят

"ЄДИНОНЕДІЛІЖЕЦЬ ПРО Ж И Д І В"

Андрей Дікій. "Євреї в Росії і в ССРСР", Нью Йорк, 1967. 713 стор.

В повишій 713-сторінковій публікації автор, крім своїх спогадів, дає читачеві багато джерельного матеріалу про творців ССРСР. Жидів, одні держави викидали, інші приймали й їх поведінку толерували. Жидівське питання проявлялося всюди, де тільки появились жиди, але більшого значення в житті держав і народів не мали, тим більше, що чисельно групи жидів, що перебували в різних країнах, були незначними, рідко перевищували десятки тисяч.

Інакше стоїть жидівське питання в Росії і ССРСР, де на початку ХХ-го сторіччя в границях тодішньої Росії знайшлося понад шість мільйонів жидів, більше від усіх жидів у цілому світі.

До кінця Другої світової війни ніхто не чув про "антисемітизм" в ССРСР, бо при владі були жиди, а зараз на зміну "викиненої дореволюційної культурної еліти Росії прийшла нова молода інтелігенція і, як господар своєї батьківщини й законний наслідник її історичного минулого, проявила свої права... І відмовити їй у тому, ніхто не посмів... А це означало затрату жидівською етнічною групою того положення, яке вона монополює займала більше чвертьсторіччя" /стор.23/.

Жиди прийшли в Росію зі Заходу, через Литву й Польщу і поселилися на Україні. В 1794 році жидам дозволено оселятися по цілій Росії, а від 1804-го року був введений закон про "черту оседлости" /межу поселення/ для осіб юдейського віровизнання. "Черта оседлости" починалася від міста Пернова на Балтицькому морі, йшла по прямій лінії до міста Оршу, бігом ріки Дніпра до Чорного моря, по березі Дону, вверх по Пруті до Австро-угорської границі й по границі з Німеччиною до Балтійського моря. В тій області було 25 губерній, а територія була у півтора рази більша від Франції. В 191-році в "черті оседлости" жило 4 899 327 осіб жидівської бідноти тоді, як багатші жиди займали всякі пости в житті імперії.

Перед російським урядом постало питання, якої політики притримуватися у відношенні до такої етнічної групи, яка була чужа основній масі населення не тільки по релігії, але й мові, побуті й навіть одезі /стор.66/ В жидів минуле й майбутнє було зв'язане не з Росією й російським народом, але з жидівством цілого світу, його минулим й його майбутнім.

На Україні в 1917 р. жило 2.5 мільйона жидів, тобто 41 відсоток усіх жидів імперії. Автор твердить, що, де появляться жиди, разом з ними появляється і проявляється "юдофобія". Російський народ і створена ним держава Росія не являла з себе виняток /стор.164/. Але в Росії жиди не жили в гетто так, як це було в усіх західних державах. Згадуючи про жидівські погроми, автор на стор. 162-3 не дає цілу листу погромів. Перший погром був у Александрії в 68 році по Христі, в якому згинуло 56 тисяч осіб; опісля, в 387 році в Рімі, в Лондоні - 1278 року; масовий погром в Іспанії був у 1414 році; в Кракові - в 1464 і в Познані в 1716-му році. Були погроми теж у багатьох інших державах /автор вираховує 44 погроми поза межами Росії/.

На початку ХХ сторіччя в Російській імперії ширились революційні настрої, в яких жиди брали жваву участь і вони займали керівні пости в революційних організаціях, в той час соціалістичного покрю. Троцький-Бронштейн укладав плани перевороту в Росії зі своїми однопдумцями в Нью-Йорку. А коли прийшов догідний час, він був між першими в Росії. В Петрограді до 1919 року державний апарат складався з 16 росіян і 371-го жиди, - з того було 265 жидів, які прибули з Нью-Йорку. Автор згадує про деякі антижидівські ексцеси, які вони самі провокували проти себе, викрикуючи на своїх зібраннях "Далой Ніколушку!", "Далой попов!", - а це викликувало реакцію росіян і православних проти жидів.

Роберт Вільтон, англієць, кореспондент "Таймсу", який 17 років прожив у Росії й мав нагоду приглядатися, що там діється в роках революції, повідомив, що з 556-ти осіб, які зайняли пости в адміністрації - було 447 жидів. Берестейський мир підписували жиди: Троцький, Лозе, карахан і Камєнєв /стор.233/. "Льондон Таймс" з 5-го березня 1919 року повідомив, що 75 відсотків большевиків - це жиди. Київська Чека /Чрезвычайная Комиссия/ складалася зі 75 відсотків жидів /стор.215/. В 1918 році в одному Петрограді Чека розстріляло 10 тисяч осіб, звичайно без суду.

Після захоплення влади комуністами, колишнє населення т.зв. "черти осєдлости" перейшло мешкати до міст ССРСР. В 1959 році ССРСР мало 208 822 000 населення, з того 2 268 000 жидів, тобто 1.1 відсотка. Але по професіях; лікарів - 14.7%: юристів - 10.4%: письменників й журналістів - 8.5% і працівників сцени - 7%.

Автор Андрій Дікій не знаходить відповіді на поставлене ним питання, чому Комінтерн погодився на пакт з Гітлером в 1939 році, як також, чому ССРСР як атеїстична держава, була за створенням Ізраїля - теїстичної держави? Це питання він залишає майбутнім дослідникам.

Забрало б забагато місця, коли б ми хотіли використати табелі прізвищ жидів, які на протязі 35-ти років були панівною і правлячою кастою ССРСР. Згадуючи про перебіг Другої світової війни, там читаємо, що в той час, як військо і новобранці йшли пішком на фронт, перевантажені авта з жидами просувались на Схід подалі фронту. І коли Хрущов після відступу з Києва німців перебрав у свої руки Центральний Комітет партії, в якому хотіла працювати жидівка Руха Годес, то він мав її сказати... "Тут Україна"... "і ми не заінтересовані, щоб український народ пояснював поворот радянської влади як поворот євреїв" /стор.273/. Ця вістка була друкована в книжці Леона Ленемана "Трагедія жидів в ССРСР", Париж 1959, стор.174-182/.

Згадуючи штучний голод 1932-33 років, автор каже, що жидівське населення міст не голодувало, бо міста мали подостатком харчів, а крім того жидам допомагала діаспора. Підчас Другої світової війни населення добре пам'ятало свої сім мільйонові жертви колективізації, голоду й концтаборів, серед цих жертв жидів зовсім не було. При тому ці жертви не були результатом нелюдського відношення ворога, який звійшов у державу, але це був злочин правлячої жидівської етнічної групи /стор.346/.

Советський уряд віддав більші обшири першоклясної землі для поселення жидів - хліборобів. Найбільше в Криму - понад 342 тисячі гектарів; в Українській ССР - 28 тисяч гектарів; у Білоруській ССР - 28 тисяч гектарів. Крім того заплановано створити на далекому Сході окрему жидівську "національну область" у Біробіджані. Для того приділено 400 тисяч гектарів з величезними природними багатствами. В автономних районах: Каліндорф, Ново-Златополь, Сталіндорф, Фрейдорф, Ляріндорф і Біробіджан, "вся адміністрація - суд, шкільництво провадилося в мові їдіш. Всі видатки, зв'язані з адміністрацією, ве-

лися на кошт держави" стор.301-2/. Після Другої світової війни в колах "жидівського Антифашистського Комітету" і серед жидів у загальному виринула думка повернути цілий Крим, опустошений в результаті воєнних дій, в національну жидівську область чи республіку. Голова Комітету Соломон Лозовський /Дриздо/ не дістав підтримки з боку Сталіна й Хрушова. Комітет розв'язано й застосовано репресії з його членів.

Відносно жидівської "Кримської республіки", - пише автор, - "Хрушов був згідний зі Сталіном, що Крим, який при кінці війни проти Гітлера лишився без населення, не може стати центром єврейської колонізації бо на випадок війни він перемінився б у пляцдарм проти ССРСР", стор. 248.

Жидівська етнічна група ССРСР була всеціло по стороні тих сїонїстів, які в цілому світі вели пропаганду за створення Ізраїля, основуючи на тому, що то "Обіцяна земля", "Обіцяна жидам на Сїонї" /Слова ізраїльського прем'єра Бена Гурїона в листопаді 1956 року/ стор.349/.

Давид Бург у своїй праці "Кремль, євреї і середній схід" згадує про твердження жидівського дослідника Джудда Л.Теллера, який доводить про повалення комуністичної системи в ССРСР негативно відіб'ється на жидівському населенні в ССРСР і в цілій Східній Європі. І при кінці цієї публікації читаємо, що боротьба з комунізмом велася і ведеться так, щоб до цього упадку не дійшло. Як тільки комуністична система опиняється на границі своєї загибелі з причин економічних чи воєнних, - волелюбний світ завжди і негайно простягає руку для спасення цієї системи.

І на кінець слово про поширений у світі погляд про існування "анти-семітизму" в ССРСР. Ті, що могли б правдою і фактами розбити цей наклеп, мовчать. "Мовчить і уряд ССРСР, бо напевно не бажає розкрити неприємну для нього правду про те, що каркас /основне тіло, кістяк/ советської влади був у основному створений жидами і що вони займали там упривілейоване положення в перших 35-ти роках комунізму /стор. 317 - Другої частини/.

Автор цієї праці підкреслює, що після доби кагановичів, до влади прийшли кадри російської молодшої інтелігенції, яка виперла з важливіших державних постів жидів. Тоді, як 40 років тому в закордонній службі було процентово більше жидів, то під цю пору їх там є мінімальні. Зі всіх засекречених постів ССРСР жидів усунуено.

Для дослідників минулого Російської імперії та ССРСР ця публікація має велику вартість, бо автор завдав собі чимало труда, щоб зібрати джерельний доказовий матеріал про звірства комуністичної системи, яка під цю пору загрожує вільному світові....

СОВЕТСЬКИЙ СОЮЗ ОЧЕМА ЗАХІДНИХ ЄВРОПЕЙЦІВ

Доктор філософії й доцент історії в університеті в місті Лянд Крістіан Гернер, в обширній статті шведського часопису "СВЕНСКА ДАГБЛЯДЕТ" /Шведський щоденний листок/ з дня 18 вересня 1987 р. під заголовком "МИХАІЛ ГОРБАЧОВ І СОВЕТСЬКИЙ СОЮЗ" заподас досить належну оцінку твору під заголовком "ВЕЛЕТЕНЬ ПРОБУДЖУЄТЬСЯ" й влучну характеристику в зв'язку з тим й самого автора твору, британського затрунненого в Москві, кореспондента часопису "Тзе ГАРДІАН" - Мартіна Волкера.

І так Крістіан Гернер, наприклад, пише про Мартіна Волкера, що не дивлячись на це /цитата/, що "... Мартін Волкер закінчив студії з історії в Оксфордському університеті й студії політичних наук в університеті в Гарварді, не зумів однак примінити своїх знань, які він набув в цих визначних учбових закладах, щоби дати реальний нарис про Советський союз".

Окупацію Советським союзом Східньої Європи й Афганістану кореспондент з "Тзе ГАРДІАН" пояснює так, як і самі москалі товчуть про це, "що це є, мовляв, лиш подиктоване /окупація/ заходами самооборони перед "загрозою" з боку Зах.Німеччини..", он як!

Зрештою, як подає дальше Крістіан Гернер в своїй статті, таку, якусь нереальну інтерпретацію Волкером істоти советської імперії можна пояснити тільки тією обставиною, що /цитата/ "... в описові советської імперії Мартіном Волкером і його глибокої симпатії для мотивів політики з позиції сили можна властиво добачити певну ностальгію як у такого, що походить з такої країни, яка сама перестала існувати як імперія...". Тоді годі дивуватися у людини, сповненої такими почуваннями якогось об'єктивізму щодо аналізу імперії взагалі.

Далі Крістіан Гернер, до деякої міри, опрокидує Волкерове твердження, що /цитата/ "... Советський союз є країною, про яку ми знаємо ще безнадійно мало...", коли він каже, що /цитата/ "... це не відповідає дійсності". "Ми, справді, знаємо не все - про яку ж іншу країну маємо вистарчаюче повні інформації? - але ми знаємо однак багато. Проблема є та, що здебільшого, що пишеться про Советський союз являється неймовірним для людини, що перебуває в рамках західного способу думання".

Очевидно, що є в книжці Волкера "ВЕЛЕТЕНЬ ПРОБУДЖУЄТЬСЯ" й правильні спостереження відносно московської держави - стверджує Крістіан Гернер, - напр. /цитата/ "... диктатура в історії Росії являється невід'ємною, складовою частиною так, як парламентаризм в Англії...".

Рівнож є узасадені погляди, що наводяться автором в цій книжці - продовжує доцент історії К.Гернер, як от /цитата/ "...Волкер не вірить, що кляса Горбачова, тобто Горбачові однодумці створять нову політичну культуру та перепроводять демократизацію країни...". Він інтерпретує найважливіші висловлювання Горбачова, саме, як заповнення, що "... нові пуритани будуть правити по-диктаторськи...". Досить влучне твердження, з яким можна згодитись.

Але тут-же, як подає Крістіян Гернер, Мартін Волкер заперечує свої попередні висновки відносно цього, коли він каже, що /цитата Волкера/ "... проте Советський союз на сьогоднішній день із своїм устроєм суспільної системи в жодній мірі не відрізняється якось істотно від системи індустріальних країн на Заході. Це, як бачимо, є несенітницею!

На закінчення слід ще згадати, що доцент Крістіян Гернер на самому початку своєї статті згадав про найбільшого попередника Мартіна Волкера - британського кореспондента інстальованого в Москві в 30-тих роках - Малкомна Магеріджа, який, як каже доцент, "... не задовольнявся, щоби подавати лише офіційні звідомлення Кремля, або служби державної безпеки /тоді НКВД/ про життя в Советському союзі. Магерідж був, між іншим, свідком голодомору на Україні підчас впровадження там примусової колективізації. Він писав про все що бачив і через це йому відмовлено дозвіл на дальше перебування в Советському союзі.

"Опінія на Заході відносно того створилася така, що люди не хотіли просто вірити в правдивість поданих інформацій Магеріджом. І досі повно є таких осіб серед західного суспільства, що не вірять правдивим відомостям про поповнювані злочини советської влади супроти своїх громадян...", - стверджує доц.К.Гернер.

Ці наївняки, делікатно кажучи, всупереч логіці, хотять добачати лиш додатні сторони /на халь таких є мало насправді - А.Т./ в структурі Советського союзу.

Для нас, українців, ці явища, що торкаються цієї імперії й відношення до неї Західного світу, є аж надто добре відомі. Горе полягає лиш в тому, що Західний світ, в більшості своїй, ігнорує нас і відмовляється приймати як істину наші правдиві інформації про цей московський кольоніальний, державний твір.

Отож, такі аналітики советської держави, як доктор філософії і доцент історії, швед - Крістіян Гернер - вносять не аби який вклад в роз'яснювальний й усвідомлюючий процес про структуру й істоту Советського союзу.

А. Т.

--ooOoo--

В І Р Ш З У К Р А Ї Н И /Заподано в "АНАБАЗИ

Під небом блакитним могої України
Живуть ожирілі, байдужі раби.
Сучи з нас мотузки,
ліпи з нас фігурки,
Що хочеш, москалю, те з нами роби.
Козацькі потомки, нащадки сарматів
Поникли, неначе зів'яла трава.
І лижуть кацапам /бодай не казати/
І цим блюдолизам числа вже нема.
Якби ти побачив наш славний Богдане,
Якими ми стали, що робим тепер?
Ми славим московські ідеї і плани
І наш лицемірний союз ССР.

Ми мову російську так ревно вивча
Що скоро кацапів за пояс заткнем.
Лиш рідної мови наразі не знаєм,
І може так статись, що знать не бу.
Розлізлися діти твої, Україно
Шукати роботи в чужій стороні.
І ти, моя ненько, без діток загинеш
Розчинишся, мамо, в московським баг.
Тримаймося купи, брати-Українці!
Навіщо здалася нам тая Москва?
Не падаймо духом і рано чи пізно
"В степах України блисне булава".

Світовий Конгрес Вільних Українців

WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
CONGRES MONDIAL DES UKRAINIENS LIBRES
CONGRESO MUNDIAL DE UCRANIOS LIBRES
WELTKONGRESS DER FREIEN UKRAINER
CONGRESSO MUNDIAL DOS UCRANIANOS LIVRES

Secretariat: 2118 A Bloor Street West Toronto Ontario Canada M6S 1M8 Tel: 416/762-1108

Звернення Ієрархів Українських Церков До Духовенства й Вірних в усіх країнах нашого поселення

В українській пресі появилася заклика Президії Світового Конгресу Вільних Українців допомогти фінансово в здійсненні скликання Міжнародної Комісії визначних юристів, яка розгляне на своїх сесіях документацію й переслухає свідків про голод в Україні 1932-33. Вислід цих досліджень і винесені рішення матимуть велике міжнародне значення.

Мавчи завжди на увазі й завжди зберігаючи в наших серцях пам'ять про мільйони невинних українських жертв штучно викликаного голоду, ми Ієрархи Українських Церков, члени Президії Секретаріату СКВУ, звертаємось до Духовенства й Вірних наших Церков із закликом допомогти їхніми щедрими пожертвами у зреалізуванні цього великого і важке потрібного діла.

Повна нагорода й благословення за цю трагедію прийде щойно тоді, як Україна засяде в колі вільних народів. Однак безчинно чекати до того моменту було б великою нашою провинною через Всевишнім і через душами мільйонів наших Сестер і Братів безсердечно виморених голодовою смертю в роках 1932-33.

Факти про цей голод мусимо висвітлити на найвищому міжнародньому форумі, доки є ще живі свідки й існує відповідна документація про цю найбільшу в історії Українського Народу трагедію. Діяти в цій справі мусимо разом, не відкладаючи її на пізніше.

Оцим просимо всіх Вірних наших Церков виявити якнайбільше зрозуміння та жертвенности у здійсненні цього великого діла.

Хай Всевишній Господь щедро благословить Вашу жертвенну дію для здійснення цього великого діла й дозволить нам усім діждатись кінця страждань наших Братів і Сестер на рідних землях у вільній і від нікого незалежній Україні.

Дано в Торонто, Канада, дня 11 вересня 1987 р.

+ МСТИСЛАВ, Митрополит

+ МАКСИМ, Митрополит

+ СТЕФАН, Митрополит

+ ВАСИЛИЙ, Митрополит

ВЕЛИЧАВЕ ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

У першу річницю невіджданого смерги Голови Проводу ОУН, Голови Українського Державного Правління та Президента Антибільшовицького Б'юро Народів сл. п.

ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА відбулося посвячення надгробного пам'ятника, яке в сосудженні українського духовенства довершили Преосвященні владыки архиепископ УАПЦ Анатолій Дублянський і епископ УКУ Платон Корниляк.

У посвяченні пам'ятника взяло участь українське патріотичне громадянство, яке численно прибуло з різних країн Європи, Американського континенту й Австралії.

Після посвячення пам'ятника відбулося вшанування з чинською частиною, присвячене світлій пам'яті Великого Сина України Ярослава Стецька. Посвячення пам'ятника і поминальне свято відбулися у Мюнхені, в суботу, 11 липня 1987 р.

Пам'ятник на могилі сл. п. Ярослава Стецька, здвигнений на підставі проєкту мгр Аріядин Стебельської.

Українська громада Торонта з великим болем попрощає у вічну дорогу визначного письменника, літературного національного діяча

ПОМІН UKRAINY — UKRAINIAN ECHO

Про пам'ятні поштові значки

(УПС) — В першу річницю від дня смерги Голови УДП, Голови Проводу ОУН і Президента АБН Ярослава Стецька „Конфедерация Польські Неподлеглей" (КПН) ви-

дала пропам'ятні поштові значки. З цього приводу, підпільна газета КПН що виходить в Польщі, написала:

„Останньо пошта КПН видала значок із знімком померлого 8 липня 1986 року Ярослава Стецька — визначного українського самостійницького діяча, одного із керівників ОУН, політика, дипломата, прем'єра короткотривалого українського уряду в 1941 році, в'язня гітлерівського концтабору в Саксенгаузені, провідника української еміграції.

Ярослав Стецько один із перших українських політиків, який усвідомив konieczність зближення між поляками і українцями. Прямуював до переборення їхнього трагічного минулого. Помер, недочекавши самостійної України."

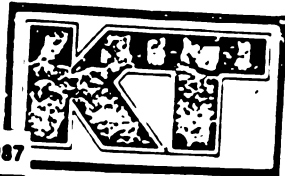

УЛАСА САМЧУКА, який помер 9 липня 1987 у культурній скрабниці України залишив Улас Самчук літературних творів, найбільше вславившись трилогією „Волинь" а в самостійницькому русі вписав своє ім'я в історію рідної Волині та Сербської землі України. Нехай вічна буде про нього пам'ять!

Горем опечаленій Дружній Тетяні складаємо глибоке співчуття.

KARLSKOGA TIDNING

PRODUCERAD OCH
TRYCKT I VÄRMLAND TISDAGEN 3 NOVEMBER 1987

I Sovjet intet nytt!

Tidigt på morgonen kl. 6.00 den 20/10 i P1 sändningen meddelas kort utan kommentarer: Krigs-förbrytare dömd till döden i Sovjetunionen. Denna nyhet kommer från Moskva (TT, AFP) och låter:

"En domstol i den ukrainska staden Kamen-Kachirskij har dömt en man till döden för krigsförbrytelser under andra världskriget — enligt nyhetsbyrån TASS.

Den fyllda rättegångssalen hälsade den rättvisa domen med tillfredsställelse. Mörda-res Ivan Gontjaruk dömdes att skjutas till döds — skrev TASS.

Gontjaruk anslöt sig 1944 till "rebellarmen av borgerliga ukrainska nationalister" enligt den sovjetiska nyhetsbyrån. Han tillfångatogs efter kriget, men lyckades undanhålla förskräckliga brott från rättsväs. Nu har nya bevis emellertid kommit i dagen — upp gav TASS vidare.

Omkring 50 offer och vittnen har enligt TASS uppträtt under den veckolånga rättegången och givit bevis för mord, tortyr och skövlingar.

Ytterligare tre personer, även de med ukrainska namn, står enligt TASS inför rätta anklagade för krigsförbrytelser. Rättegångarna mot dem pågår fortfarande.

Tidigare i år avrättades Fedor Fedorenko i Sovjetunionen, sedan han befannits skyldig till krigsförbrytelser."

För den, som lyssnade till detta meddelande och som inte har någon kännedom om förhållandena som rådde i Ukraina under andra världskriget och speciellt år 1944 — kan tyckas — i rättsväs namn att detta är ett berättigat straff! Men sanningen är annorlunda!

Denna rättegång är ett typ exempel på en skenrättegång mot den "ukrainska-borgerliga-nationalismen". Rättegången har det typiska mönstret befäst från Stalin tiden med falska anklagelser och vittnen, samt utvalda åhörare som i — "den fyllda rättegångssalen hälsar den rättvisa domen med tillfredsställelse!"

De "borgerliga ukrainska nationalist-rebellerna" — till vilka den dömd anslöt sig 1944 — var förmodligen UPA: Ukrainska Powstanska Armija (Ukrainska Upprors Armen).

Den brutala Nazi-terror under ockupationen av Ukraina, som började juni 1941, framkallade hos ukrainska folket ett självförsvar, även i form av vapnet motstånd. I februari 1943 koordinerades det vapnade motståndet med bildandet av UPA. Man organiserade militära förband, medicinsk-social service samt informations-propaganda avdelning. Målet för UPA var att i framtiden skulle Ukraina bli fr, oberoende demokratisk stat.

Den militära aktiviteten var riktad mot den nazistiska ockupationsmakten, för att skydda ukrainska befolkningen.

Året 1944 var det svåraste för

Ukraina under hela andra världskriget. — Både den returerande tyska armen och den framryckande röda armen, skövade hela landet och våldförde sig på ukrainska befolkningen. UPA gjorde allt för att hjälpa och försvara den värlösa befolkningen. Denna kamp är nu ganska väl dokumenterad av forskare på Östeuropas historia under andra världskriget. UPA kämpade mot tyskarna mest

garkipelagens svåra straffläger. De få som lyckades överleva straffläger, plockade man nu di och då under de sista åren fratt och dessa anklagas på nytt i sken rättegångar!

I det aktuella fallet, kan nu sovjetiska myndigheter, efter 43 år utan svårigheter hitta "omkring 50 offer och vittnen som under den veckolånga rättegången — givit bevis för mord, tortyr och skövlingar" — för att döma der anklagade till döden!!

Nu kan man undra — varför:

fortsätter sovjetiska myndighete med sådana rättegångar? I vilke syfte? Hur passar detta med Gorbatjovs öppenhet, omdaning, demokratisering, humanisering a domstols väsendet etc?? — Sor syps — det passar ganska illa verkligheten!

Man tycker att i Gorbatjov omdaning är det svårt att spår den sanna öppenheten och i öppenheten saknas fortfarande det sanna omdaningen!

Bohdan Skobowytst!

fria ord

militärt. Mot röda armen, som bestod av olika nationalisteter tillhörande Sovjetunionen, utvecklade UPA däremot ett ganska framgångsrikt "ideologiskt krig". Paroller som: "Fnhet för varje folk och enskild människa" — "Glöm ej Stalins terror under 1930 talet" — "Med enad front mot alla totalitära stater" etc. — var då mycket aktuella! — Denna UPA aktion bedömdes Moskva så pass allvarligt att en del av röda armens regulära förband utbyttes mot speciella NKWD (nuvarande KGB) elitförband, för att rensa Ukraina från de "Kapitalistiska banden".

Förmodligen lever dessa UPA-paroller kvar i Ukraina och genom skenrättegångar skall sanningen om UPA förvrängas och smutskastas. Dessa UPA-män som togs till fånga eller häktades 1944-46, skickades alla till Gul-

Vi är kritiska mot festivalen

AV FRÅNDRÄSSON
Juvel nu pågår Nordisk fredsfestival -87 på Långholmen i Stockholm. Men Svenska freds- och skiljedomsföreningen, Nordens stödska fredsvorgansisations över 16 000 medlemmar, finns inte med på festivalen.

De nordiska fredstrafikerna har arrangerats sedan sommaren 1979 då flera fredsvorgansisations samlades för att protestera mot kärnkraftslagringen på tungt atomkraftverk i Forsbäck i Trondheim i Norge.

Idag som fredstrafikerna åker till och återvänder från Stockholm till Stockholm för att delta i festivalen med Långholm som utställningsområde för utställningen "Världens fredsbyråer" som också uttrycker sig i utställningen "Världens fredsbyråer".

Svenska freds- och skiljedomsföreningen, Nordens stödska fredsvorgansisations över 16 000 medlemmar, finns inte med på festivalen.

Är det något i deras praktik, säger Jan Wegel? Enligt honom är det inte så mycket som att man inte har någon idé om vad det är för en festival. Han säger att det är en festival som är för den som inte vill ha kärnkraft i Sverige. Han säger att det är en festival som är för den som inte vill ha kärnkraft i Sverige. Han säger att det är en festival som är för den som inte vill ha kärnkraft i Sverige.

Inte officiell

Många svenska fredsorganisationer har inte deltagit i festivalen. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

— Det ingår i deras praktik, säger Jan Wegel? Enligt honom är det inte så mycket som att man inte har någon idé om vad det är för en festival. Han säger att det är en festival som är för den som inte vill ha kärnkraft i Sverige. Han säger att det är en festival som är för den som inte vill ha kärnkraft i Sverige.

Therese Larvik från HSFF är en av arrangörerna. Larvik är också medlem i Svenska freds- och skiljedomsföreningen. Hon säger att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Jag försöker inte vada som skulptur, kamma vada promenera i våra järntrådar i "Trosslipp" och "Norden" karaktäristiskt. Statistiskt riktar sig de båda borden mot Sverige och mot USA. De båda borden uttrycker sig i utställningen "Världens fredsbyråer".

Oerhörd bredd

Svenska freds- och skiljedomsföreningen anser att Nordisk fredsfestival på Långholm inte har något som helst betydelse. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Men vi är inte överens om att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Ulla Lundström som är utbildningssekreterare och jobbar med nordiskt konflikthantering i Svenska freds- och skiljedomsföreningen. Hon säger att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Om det finns en fredskommitté som på samma sätt spelat upp bildandet av Svenska freds- och skiljedomsföreningen. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Cilla Lundström, ordförande i Svenska freds- och skiljedomsföreningen. Hon säger att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Varje fredsfestival i kongressen i Stockholm 1987, då ett handlingsprogram som väcker jättesvartvårskommunikationsarbete. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Vi i Svenska freds- och skiljedomsföreningen. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Varför inte att Julia och hennes delning av skulden till kärnkraften. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Alva kritisk

Svenska freds- och skiljedomsföreningen kritiserar inte bara utställningarna utan också festivalen i sig själv. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

I fredskommittén ska de valda utställarna vara företrädare för Sverige utrikespolitiskt eller för en självständigt färdigt. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell. Detta beror på att festivalen inte är officiell.

Fee MATS WESTMANA Och Leuzyszjyn har kommit till fredsfestivalen som representant för Ukrainian Peace Committee, som samarbetar med de ukrainska fredsgrupperna i Sovjet. AA

Ш В Е Д И П Р С Н А С

"Українці є східньо-слов'янським народом, що говорить східньо-слов'янською мовою, українською мовою. Простори, що вважаються європейською прабатьківщиною цих слов'ян, так би мовити суцільні простори на північ від Карпат, є на сьогоднішній день поділені поміж Україною й Польщею. З цього obszaru в періоді приблизно біля 300-700 років розселилися різні слов'янські народи у різних напрямках.

Теперішні українські землі, коли то східні слов'яни увійшли в історію, заселявали, згідно з переказами літопису, поляни, деревляни і сіверяни. Вважається, що сучасні українці походять із цих власне племен.

В цей час були рівнож досить похвалені зносини із Швецією. Шведським вікінгам, що були торговцями й воїнами, припала в уділ, правдо-подібно, важлива функція при утворенні Київської держави, першого державного твору східніх слов'ян, якщо не враховувати згаданої в Кордана, імперії Антів як першої держави.

Зв'язки із східньо-слов'янськими Землями послабшали в часах середньовіччя, бо Швеція остаточно була приєднана до обсягу західного християнства й торговельні шляхи через Землі східніх слов'ян втрапили своє попереднє значіння.

Розчленування території Східніх Слов'ян після монгольської інвазії в 1210-тих роках являлося також важливою причиною до такого зменшення міжнародних взаємин.

Східні й північні частини території були отже відрізані від будь-яких контактів із західними й південно-західними частинами Землі, то є з сучасною Україною й Білоруссю, що згодом увійшли в склад Великого Князівства Литовського, а відтак в склад Польщі - Литви.

Це політичне, адміністративне й культурне розчленування призвело рівнож до розподілу східньо-слов'янської Землі й під оглядом мовним й етнічним.

Польський період позначився широкозакрасною польонізацією українських Земель, хоч і були можливі деякі прояви українського, національного життя в Галичині. Заснована в Києві митрополитом Петром Могилою /1597-1646/ Академія, мала велике значіння для української культури.

Але це були передовсім українські козаки, що виявляли спротив проти Польщі, вони багато разів повставали проти польського зверхництва. Самостійницькі стремління козаків викликали велике заінтересування в Швеції і вже Густав II Адольф намагався приєднати козаків, щоби втягнути їх у війну проти Польщі, але без вистіду. Великий, український гетман Богдан Хмельницький вислав 1650-го року делегацію до королеви Христини, щоби обговорити справу альянсу /союзу/ проти Польщі. Ці намагання посилені були за Карла X Густава й правосильні переговори щодо поділу Польщі все велися поміж шведами й козаками. Ці зносини українців із шведами спричинилися між іншим, до того, що Москва не дуже то "ласкавим оком" дивилася на стремління козаків щодо їх автономії.

Влада московської держави вважала, що Українська Земля є частиною російської землі і російського народу. Вправді згідно з угодами укладеними в Переяславі /1654 р./ й в Андрухові /1667 р./ запевнялася українцям з боку москалів автономія - коли то в дійсности поділено Українську Землю поміж московською державою й Польщею -

U K R A I N A R N A

Ukrainarna - eller ukrajinarna med den stavning som gruppen i Sverige själva föredrar - är ett östslaviskt folk som talar ett östslaviskt språk, ukrainska. Det område som kan antas vara ett europeiska urhemmet för slaverna, det vill säga ett sammanhängande område norr om Karpaterna, är i dag delat mellan Ukraina och Polen. Från detta område utbreddes sig under perioden omkring 300 - 700 e.kr. de olika slaviska folken i olika riktningar. I det nuvarande ukrainska området bodde enligt krönikan, när östslaverna inträdde i historien, poljaner, derevljaner och severjaner. Man antar att de moderna ukrainarna härstammar från dessa stammar.

Vid denna tid var också kontakterna med det svenska området livliga. De svenska vikingarna som var handelsmän och krigare, fyllde med stor sannolikhet en viktig funktion vid bildandet av Kiev-staten, den första östslaviska statsbildningen - om man inte skall räkna det hos Jordanes nämnda antiska riket som den första.

Kontakterna med det östslaviska området blev mindre livliga under medeltiden efter det att Sverige definitivt införlivats i den västliga kristenheten och efter det att handelsvägarna via det östslaviska området blivit minskat i betydelse.

En mycket väsentlig orsak var också uppsplittringen av det östslaviska området efter mongol-invasionen under 1210-talet. Det östliga och nordliga områdena kom därmed att avskäras från kontakt med de västliga och sydvästliga områdena, det vill säga nuvarande Ukraina och Vitryssland, som så småningom kom att tillhöra storfurstendömet Litauen, senare Polen - Litauen. Denna politiska, administrativa och kulturella uppsplittring förde också med sig en språklig och etnisk uppdelning av det östslaviska området.

Det polska perioden kännetecknades av en omfattande polonisering av det ukrainska området, även om det fanns ansatser till ett ukrainskt nationellt liv i Galisien. Den 1597 - 1646 av Petr Mohyla i Kiev upprättade akademien blev av stor vikt för den ukrainska kulturen. Men det var framförallt de ukrainska kosackerna som stod för motståndet mot Polen och de reste sig upprepade gånger mot polsk överhöghet. Kosackernas självständighetssträvanden var av stort intresse för Sverige och redan Gustav II Adolf försökte att få kasackerna att engagera sig i kriget mot Polen, dock utan resultat. Den store ukrainska hetmanen Bohdan Chmelnytskyj sände 1650 en delegation till drottning Kristina för att diskutera en allians mot Polen. Dessa strävanden intensifierades under Karl X Gustav och regelrätta förhandlingar om att dela Polen fördes mellan svenskarna och kosackerna.

Ukrainarnas kontakter med svenskarna hade bland annat sin grund i att Moskvastaten inte såg kosackernas strävan efter autonomi med blida ögon. Moskvastaten ansåg det ukrainska området och ukrainarna vara en del av det ryska området och det ryska folket. Visserligen hade ukrainarna av ryssarna tillförsäkrats autonomi i fördraget i Perejaslavl 1654 och i fördraget i Andrusovo 1667 - då i praktiken det ukrainska området delades mellan Moskvastaten och Polen - men det stod snart klart att ryssarna hade andra avsikter.

але в недовзі стало очевидним, що москалі мали інші наміри. Це також привело до цього, що Карло XII мав великий успіх у запорізьких козаків, коли він звернувся до них про підтримку в війні з Росією. Він уклав також умову із знаним, українським гетьманом Мазепою. Поразка під Полтавою 1709 р. doprowadила однак до того, що союз цей не дав бажаних наслідків".

Українські поселенці в Швеції

"Перші українські поселенці прибули в Швецію як утікачі після невдалої спроби шведів "поставити на коліна" при допомозі українців царя Петра Великого. Наступник гетьмана Пилип Орлик змушений був залишити Україну й в році 1715 прибув він до Швеції разом із своїм штабом в складі 24-ьох осіб. Його син студіював на університеті в м.Люнд. В штабі Орлика було рівнож декілька вищих військовиків.

Інший біженець того часу це була Анна Войнаровська-Мирович, якої чоловік позичив Карлові XII велику суму грошей. Як, так би мовити, винагороду за це отримала вона замок Тіннельсе, де вона замешкувала деякий час там і дехто з її дітей, правдоподібно, залишився в Швеції.

З посеред воєннополонених росіян, що перебували в той час в Швеції, згадується також козаків, але якого вони були етнічного походження - джерела не подають одначе про це нічого.

Розквіт новітньої, української культури припадає на добу романтизму, не дивлячись на це, що територія України була все це поділена. В кінці 1700-их і на початку 1800-их років появились перші великі літературні твори по-українськи. Зарівно москалі, як і поляки дивилися на національні стремління українців однак "не дуже то ласкавим оком". Українська мова була фактично зовсім заборонена. До деякої міри свободою користувалася все-ж таки українська культура в Галичині. Поміж галицькими, сезонними робітниками на переломі цього сторіччя були правдоподібно й деякі українці.

Славіст і письменник Альфред Енсен був одним із перших в Швеції, що поважно цікавився українською культурою. Він написав багато праць на початку цього сторіччя з українськими мотивами й перекладав також українську літературу на шведську мову.

Один із ранішніх українських імігрантів 1900-их років був знаний оперовий співак і оперовий педагог Модест Мендзінський, нар.1875 року, який в р.1904-ім був прийнятий до Королівської Опери в Стокгольмі. Він залишився в країні до своєї смерти - 1935 року.

Після першої революції 1905 р. в царській Росії становище українського народу й української мови дещо покращалося, але умовини знов погіршалися після першої світової війни. Тенденції до розпаду великих європейських імперій створили українським націоналістам можливість діяння. Все в році 1916-тім існувало в Стокгольмі інформативне бюро, де було багато затруднених українців. Треба також згадати, що Митрополит української греко-католицької Церкви, табо уніятської, Андрей Шептицький в 1917 р. по дорозі із заслання в Сибірі до своєї батьківщини перебував довший час в Стокгольмі. Підчас побуту свого в Швеції вдержував Митрополит постійний контакт з архієпископом Натаном Сидерблємом.

Detta ledde också till att Karl XII hade stor framgång när han sökte stöd hos de zaporoziska kosackerna i kriget mot Ryssland. Han slöt också ett avtal med den kände ukrainska hetmanen Mazepa. Nederlaget i Poltava 1707 (9) ledde dock till att denna union inte fick avsedd verkan.

Ukrainsk invandring till Sverige

De första ukrainska inflyttarna till Sverige anlände som flyktingar efter de misslyckade svenska försöken att med ukrainskt bistånd få Peter den Stores här på knä. Mazepas efterföljare som hetman, Pylyp Orlyk, fick nämligen lämna Ukraina och kom 1715 med sin stab på 24 personer till Sverige. Hans son studerade för övrigt vid Lunds universitet. I Orlyks stab ingick också åtskilliga högre militärer.

En annan flykting vid denna tid var Anna Vojnarovska-Myrovytj vars man hade lånat Karl XII stora summor pengar. Hon fick som ett slags vederlag slottet Tynnelsö där hon bodde under en tid och något av hennes barn lär ha stannat i Sverige.

Även bland de ryska krigsfångarna i Sverige under denna tid omnämns kosacker. Vilken etnisk bakgrund de hade framgår emellertid inte av källorna.

Den moderna ukrainska kulturen fick uppblomstring under romantiken trots att området fortfarande var delat. I slutet av 1700- och början av 1800-talet kom de första stora verken på ukrainska. De ukrainska nationella strävandena sågs emellertid med oblidliga ögon av såväl ryssar som polacker. Ukrainska språket blev i praktiken helt förbjudet. Något av en fristad hade emellertid den ukrainska kulturen i Galizien. Bland de galiziska säsongsarbetarna kring sekelskiftet fanns förmodligen även enstaka ukrainare.

Slavisten och författaren Alfred Jensen var en av de första som i Sverige på allvar intresserade sig för den ukrainska kulturen. Han skrev i början av seklet flera arbeten med ukrainska motiv och översatte också ukrainsk litteratur till svenska.

En av 1900-talets tidiga ukrainska invandrare var den kända operasångaren och sångpedagogen Modest Menzinsky, född 1875, som år 1904 anställdes av Kungl. Operan i Stockholm. Han kvarstannade till sin död 1935.

Efter den första revolutionen i Tsarryssland 1905 fick ukrainarna och det ukrainska språket en bättre ställning men situationen försämrades återigen under första världskriget. Upplösnings-tendenserna i de stora europeiska rikena under kriget gav emellertid ukrainska nationalisterna en möjlighet att agera. Redan 1916 fanns en ukrainsk informationsbyrå i Stockholm med flera ukrainska anställda. Det kan också nämnas att metropoliten för den ukrainska grekisk-katolska, det vill säga unierade, kyrkan, Andrej Sjeptytskyj, 1917 vistades en längre tid i Stockholm på hemväg från sin förvisningsort i Sibirien. Under sin tid i Sverige upprätthöll metropoliten kontakter med ärkebiskop Nathan Söderblom.

В році 1917-ім створилася вільна українська республіка. Зона не була признана Швецією, але всеж таки існувала в Стокгольмі деякий час дипломатична місія для Швеції, Норвегії й Фінляндії. Секретарем цієї дипломатичної місії був Осип Майданюк, професор мистецтва з Києва, який пізніше діяв як мистець в Швеції до своєї смерті в р.1961.

В березні місяці 1921 р. Україна була приєднана в кінці-кінців до Советського союзу і з того часу доля української культури і мови укладалася по різному.

Підчас другої світової війни було в Швеції інформативне бюро, керівником якого був журналіст і історик Богдан Кентржинський, який також залишився в Швеції до своєї смерті 1969 р. Після війни інформативне це бюро було замінене на пресове бюро, рівнож і цим бюро керував Кентржинський. Діяльність його закінчилася 1955 р. Кентржинський написав різні праці про шведсько-українські відносини й про українську культуру.

Друга світова війна спричинила також українську іміграцію в Швеції. Менші групи імігрантів прибули до країни через Естонію й Норвегію, в останньому випадкові були це втікачі із нацистських таборів праці. Біля 1000 українців прибуло до Швеції з німецьких концентраційних таборів з європейського континенту літом 1945 р.. Дальша група втікачів прибула з Фінляндії 1947 р.. Вони належали початково до контингенту українців, що в р.1934 заслані були до Карелії й які відтак мали можливість втечі до Фінляндії і Швеції. Після цього лиш нечисельні групи, або поодинокі особи українського походження прибували до Швеції з Польщі, з Ді-Пі таборів в Австрії й Югославії, або легально з Советського союзу в зв'язку з подружжям.

За даними українських громад в Швеції на сьогоднішній день в українській групі біля 2000 людей, включно з дітьми, народженими вде тут. З посеред тих, що прибули до Швеції на прикінці війни, можна згадати Юрія Шевельова, який як славіст працював в м. Люнд, далі Юрія Бориса, що zatrudнений був як вчитель в вищій школі в Стокгольмі й, врешті, лектора Слов'янського Інституту в м.Люнд - Бориса Фролова. Ці дві перші згадані особи працюють тепер як професори в Північній Америці.

Українські організації

Вже в останній половині 1940-вих років розпочали свою діяльність українські громади в Швеції. Найстаршою громадою, що діє ще й досі, є "Українська Громада" в Стокгольмі, заснована в 1947 р. яка являється заразом і головною для місцевих, менших громад, повсталих в Стокгольмі, в Мальме й Еребру багато пізніше. Поміж роками 1948-1961 діяла організація під назвою "Українська Громада ім.гетьмана П.Орлика". В роках 1950-1960 існував "Український Академічний Клуб" в Стокгольмі. Від 1954 р. видаються в Швеції українські періодичні відомості, що зветься "Скандинавські Вісті", де поміщуються різні статті в українській і шведській мові про українську культуру та про загальну й українську діяльність в Швеції.

Згідно з даними в українській імігрантській групі в Швеції є половина імігрантів православного віровизнання й половина греко-католицького.

År 1917 bildades den fria ukrainska republiken. Denna erkändes inte i Sverige men det fanns ändå en ukrainsk diplomatisk mission för Sverige, Norge och Finland i Stockholm under en period. Sekreterare för den diplomatiska missionen var Osip Majdanjuk, konstprofessor från Kiev, som sedan verkade som konstnär i Sverige till sin död 1961.

I mars 1921 införlivades Ukraina slutligen i Sovjetunionen och den ukrainska kulturens och språkets öden har sedan dess genomgått skiftande öden. Under andra världskriget fanns i Sverige en ukrainsk informationsbyrå som leddes av journalisten och historikern Bohdan Kentrschynskyj, som också blev kvar i Sverige till sin död 1969. Informationsbyrån förvandlades efter kriget till en pressbyrå, också den ledd av Kentrschynskyj. Verksamheten upphörde 1955. Kentrschynskyj skrev åtskilliga verk om svensk-ukrainska relationer och om ukrainsk kultur.

Andra världskriget förde också med sig en ukrainsk flyktinginvandring till Sverige. Mindre grupper kom via Estland och Norge, i det senare fallet som rymlingar från nazistiska tvångsarbeten. Omkring 1000 ukrainare kom till Sverige sommaren 1945 från tyska koncentrationsläger på kontinenten. Ytterligare en grupp kom 1947 från Finland. De tillhörde ursprungligen en kontingent ukrainare som 1934 deporterades till Karelen och därigenom fått möjlighet att fly till Finland och Sverige. Efter detta har endast små grupper eller enstaka personer av ukrainsk härkomst kommit till Sverige från Polen, från läger för "Displaced Persons" i Österrike och Jugoslavien eller lärt från Sovjetunionen i samband med giftermål.

Enligt beräkningar av ukrainska föreningar i Sverige uppgår i dag den ukrainska gruppen, inkluderade ukrainare födda i Sverige, till närmare 2000. Bland dem som kom till Sverige vid krigsslutet kan nämnas Jurij Shevelov, som verkade som slavist i Lund, Jurij Boris, verksam som lärare vid Stockholms högskola, samt Borys Prolov, lektor vid Slaviska institutionen i Lund. De båda förstnämnda är numera verksamma som professorer i Nordamerika.

Ukrainska organisationer

Redan under senare hälften av 1940-talet startades ukrainska föreningar i Sverige. Den äldsta ännu verksamma är "Ukrainska Sällskapet" i Stockholm, grundat 1947 vilket också fungerar som riksorganisation för de betydligt senare etablerade lokala föreningarna i Stockholm, Malmö och Örebro. Mellan åren 1948 och 1960 fanns en organisation kallad "Ukrainska Föreningen hetman P. Orij" och åren 1950-1960 fanns också "Ukrainska Akademiska Klubben" i Stockholm.

I Sverige utges sedan 1954 en ukrainsk tidskrift som heter "Skardynavski Visti" med artiklar på ukrainska om ukrainsk kultur i allmän och ukrainsk verksamhet i Sverige.

Enligt uppgift lär den ukrainska invandrargruppen i Sverige vara till hälften ortodoxa bekännare, till hälften unierade. Ett par gånger om året hålls ukrainska gudstjänster i Sverige av från kontinenten hitresta präster.

De кілька разів до року відбуваються служби Божі, які відправляють на зміну православні й греко-католицькі священнослужителі, до приїзджають з європейського континенту.

Українці в Швеції радо відвідують ці богослуження не дивлячись на конфесіональну приналежність.

Джерела:

Дані про українців в Швеції одержані в першу чергу від різних українських громад.

Свен Густавсон
Професор в Університеті
в м. Упсала

Ukrainarna i Sverige förefaller att, oavsett konfessional tillhörighet, besöka dessa gudstjänster.

Källor

Uppgifterna om ukrainare i Sverige har i första hand inhämtats från olika ukrainska föreningar.

Sven Gustavsson
Professor
Uppsala Universitet

inrikes

SVENSKA DAGBLADET Måndagen den 5 oktober |

Säpos nya metoder gav resultat:

Sovjetspioner gick i fälla

I slutet av 70-talet var Säpo en nedskörd organisation. En sovjetisk agent fanns bland de anställda och rektorns skakades av interna strider.

Den firre chafen vid Säpos ryssavdel berättar i detta en exklusiv intervju för SvD om hur arbetet omdanades och hur sovjetiska spionorganisationer i Sverige brändes in i en rad fällor.

När Sver-Ake Hultner utträdde som Säpochef, fir övre år sedan, tog han över en organisation som inte var särskilt effektiv och som ledd av Hans Holmér och därefter rikspolischefen Carl Persson.

Holmér avstod sig av en flödar personalpolitik, berättar den firre chafen för ryssavdel. Hultner tog till vid tiden var till för den nya organisationen.

Fick fria händer

Den firre chafen för ryssavdel arbetar fortfarande medan Säpo och vid därtill, som nämns. Hultner

Byråchefen Per-Göran Nilss på Säpo var en av de viktigaste luggarna när Säpos ryssavdel ombildades i början av 80-talet.

Hultner tog över arbetade han i början av organisationen.

Men när ställdes Bergling utstälde omorganiseringen Hultner och då icke fungerade Säpo. 1982 handlade han påskannan till polisen som chef för ryssavdel. Säpochefen gav honom fria händer

der som ställde samtidigt härta krav.

- Nu har de nya begränsningar, vare sig det gäller personell eller andra resurser. Men ut till att vi blir effektivare.

Hultner, med omfattande beviljningsrätt eller en tillgång vid polisen, bildade tillsammans med flera distriktschefer Per-Göran Nilss, som blev byråchef, och den utvalda ryssavdelningen, en firre denna tidpunkt, en kommission som skulle utreda utvecklingen utöver andra för effektivt.

Studerade filsofi

Den nye chafen handlade omkring 20 poliser på god som samtidigt, med någon undantag, var i 30-årsåldern. Hultner var kvar.

All verksamhet vid ryssavdel stoppades. I stället kom samtidigt ut studier på bakgr. De blev klassiska filsofi, matematik och litteraturhistoria.

- Syftet var att få dem att tänka oavsett, att komma bort från det så kallade ryssavdelningen i. Vi behövde nya, tvärvetenskapliga. Därför studerade den sovjetiska efterforskningen KGB:s och den militära underrättelseorganen GRU:s metoder noggrant. Men att

arbeta som tidigare, genom att försöka utveckla sovjetiska diplomater och deras svenska agenter, var inte ett tänkt på.

- Det behövdes nya grupper för att bli fruktbar.

Den nya gruppen blev det militära tänkandet, som samtidigt det generella. De resultat för sovjetiska underrättelseorganerna kom till och försöka göra till agenter blev varit en person som hade till på ett tillfälle.

De fick helt enkelt bestämt av Säpo som varnade dem. I några fall följde det en person som fört till sina kompisar med spioner.

Diplomater utvisades

Resultatet till som visade på sig. Våren 1982 utvisades den firre diplomaten, Albert Loppa. I slutet av december utvisades en andra tillika länder.

Sedan dess har en rad sovjetiska medborgare utvisats tillika Sverige sedan de övertröttnat. Detta har ofta skett kring den 30 december, vilket är måndagen.

Det är då Tjansin, KGB, firer en kvardag. Organisationen bildades den 30 december 1917.

- Allt berättigt om underrättelseorganer var detta ett och ett helvt är

Men tiden går ett styra lite, och de firer en annan fälla i mitten som utvecklingen kan inte på denna kvardag.

På frågan om vi kan vänta om en ny utvisning den 20 december i år, står KGB firer 70 år, svarar den firre ryssavdelningen med ett lemlid.

- Jag vet inte, jag har ju lämnat den posten.

Videofilmer

En stor del av Säpo blivit med det sovjetiska spioner har blivit av videofilmer. Filmer där de sovjetiska underrättelseorganerna är huvudfigurer.

En av de viktigaste lagarna under dessa operationer var och firer byråchef Nilss. Men kunde omedelbart säga var de juridiska gränserna låg, underrättelseorganerna fick ju inte provoceras. Samtidigt kunde han svärja om material till vid en rättegång.

Det har vid tidigare tillfällen publicerats uppgifter om att cirka 60 diplomater vid den sovjetiska underrättelseorganerna i Stockholm är underrättelseorganerna. 40 av dem arbetar för KGB, 20 för GRU. Men frågan om detta är en berättigt uppgift avhåller den firre chafen att kommentera.

Roger Magnusgård

У глибокому смутку повідомляємо наше громадянство, що 24 листопада 1987 р відійшов від нас у вічність наш друг і довголітний член Української Громади в Швеції

ЗИНОВІЙ ГОРИНЬ

Покійний нар. 18 червня 1906 р на Поліссю. Рідний Край покинув в 1944 р й разом з дружиною й дітьми подався на чужину в неznане майбуття. Воєнне завірюха не пощадила рідні Гориня. Дружина Розалія померла в 1945р, померли також три дочки, так що в живих остались тільки батько Зиновій і син Григорій. Після довгої та жакливої вандрівки прибув батько й син до Швеції в 1951 р. Тут поселились в Мальме. Покійний включився зразу в громадянське життя. Був одним з ініціаторів які оснували Філію У Г в Мальме, головою якої став син Григорій. Похорони відбулись 4-го грудня в Мальме. ДРУЖЕ ЗИНОВІЮ! ХАЙ ОЦЯ ПІВНІЧНА ЗЕМЛЯ ШВЕЦІЇ БУДЕ ТОБІ ЛЕГКОЮ!

Б. Залуга

SKANDYNAVSKI VISTI

Språk: Ukrainska, svenska
Utgivare: Ukrainska Sällskapet
Ansvarig utgivare och redaktör: Bohdan Zalucha
I redaktionen: Stepan Tjupak, A Turtsjovyi
Postadress: Box 32, 101 20 Stockholm
Telefon: 08/26 99 83
Prenumerationspris: Ingår i medlemsavgiften
Postgilt: 25 93 80-4
Startår: 1947
Format: A4
Uttifrån: Stencil
Upplag: 1 000

Копія з державного каталогу про чужинецьку пресу в Швеції
KULTURTIDSKRIFTEN 1988

Nästa år kommer man att i Sovjetunionen tillkomma in i kristendomens införande. Man kommer att göra gällande att den ateistiska staten är arvtagare till den stat som kristnades. Men var det verkligen Ryssland (till vilket Sovjetstaten är arvtagare) som kristnades 988 ?

På 800-talet växte en slavisk stat fram med Kiev som huvudstad. Men det var först på 900-talet som kristendomen började få inflytande i den stat, som skapats, och som brukar kallas Kievväldet eller Kievan-Rus. Furst Ihor (913-945) och furstinnan Olha (945-964) ledde en stat där kristendomen började få allt större inflytande om man får tro krönikorna. Under furst Ihor hade den ledande eliten blivit kristen och furstinnan Olha övergick till den kristna tron 955.

Under furst Vladimir den Helige infördes officiellt den ortodoxa kristendomen. Det var alltså Kievväldet (nuvarande Ukraina) som kristnades inte Ryssland. Mot mitten av 1000-talet började den handel, som hade gjort Kievväldet rikt, att gå tillbaka. Korstågen till det heliga landet öppnade direkta handelsvägar mellan Orienten och Europa. Floden Dnjepr och Kiev blev en omväg. När Jaroslav den Vise gick ur tiden kom Kievväldet att splittras. Som efterträdare till denna första ukrainska stat växte ett furstendöme fram, Halitj eller Galizien, som blev kulturell och ekonomisk medelpunkt i det södra slaviska området. 1199 forenades Galitj med furstendömet Volynien och en ny, stark ukrainsk stat växte fram. Den hade livliga handelsförbindelser med Västeuropa. Under ^{Kung} Daniel (1229-1264) erövrade den staten 1236 Kiev. Redan fyra år senare marscherade tatarerna in i Kiev. Daniel tvingades underkasta sig Gyllene Hordens valde. På 1340-talet splittrades

Lublinunionen 1569 kom Litauens ukrainska områden under Polen och var sedan fram till 1648, då ukrainarna revolterade, polskt. Under hetman Bohdan Chmielnicki bildades en självständig ukrainsk kosackstat, som existerade fram till den svensk-ukrainska alliansens nederlag vid Poltava 1709.

1709 kom Ukraina under Ryssland, en helt annan stat, som på 1300- och 1400-talen växt fram ur storfurstendömet Vladimir-Suzdal. På mitten av 1300-talet började det då obetydliga gränsfästningen Moskva få ökad betydelse. Den ryske metropoliterna fanns i Vladimir och flyttade 1325 till Moskva. Moskvariketets expansion fortsatte under Simon den stolte (1341-53) och Ivan den røde (1353 - 1359). Senare kom Moskva-fursten att under slutet av 1400-talet att frigöra sig från tatarerna.

Från sovjetrisk sida försöker man felaktigt hävda ett kristet arv från Kievväldet. Någon kontinuitet finns inte. Kontinuiteten från Kiev går via Halitsj-Volynien och den polsk-litauiska staten till det oberoende Ukraina, som idag behärskas av Moskva.

988 fick Kiev en metropolit, som invigdes av patriarken i Konstantinopel. Florens-konsiliets beslut 1439 om en union med den romersk-katolska kyrkan avvisades av den ryska kyrkan men inte av den ukrainska och vitryska. Metropoliterna av Kiev, Isidor, blev den ukrainska kyrkans överhuvud. 1448 installerades en särskild metropolit i Moskva. Både Polen och Ryssland försökte påverka den religiösa situationen i Ukraina. Den polske kungen Kasimir kom överens med den ryske fursten Vasilij II (1425-1462) att försöka förhindra att Isidor tillträdde posten som metropolit i Kiev. En ny metropolit i Kiev utnämndes

1450 av påven i Rom, som förklarade att furstendömet i Moskva var terra infidelium - de otrognas land.

Den ryska kyrkan genomgick en utveckling helt skild från den ukrainska. 1589 fick den ryska kyrkan en egen patriark i Moskva. Isar Peter upphävde 1721 det ryska patriarkatets självständiga makt och en helig synod bildades under den ryska statens fullständiga kontroll.

1000-årsminnet av Kievväldets kristnande kommer att utnyttjas av den sovjetiska propagandan, trots regimen's ateistiska inställning. Vid en presskonferens i juli 1986 av metropoliten Filaret i Minsk lämnades information om planerade festligheter i samband med tusenårsminnet 1988. Av patriarkatet i Moskva inbjudna utländska gäster kommer att besöka Kiev, Moskva och andra städer men huvudhögtiden kommer att hållas i det Moskva som inte har något med Kievväldets kristnande att göra.

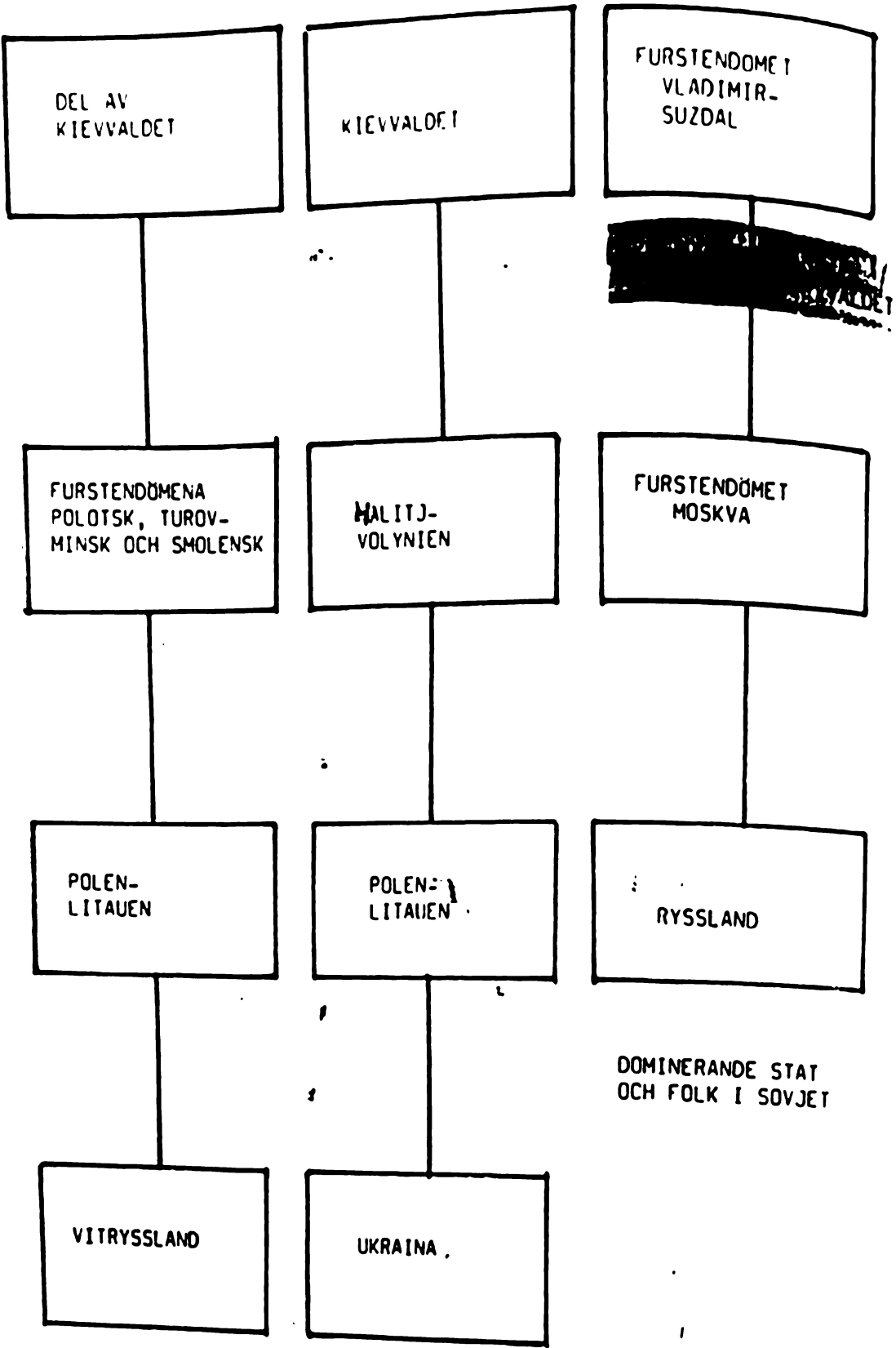
Firandet av tusenårsminnet kommer att utnyttjas för desinformation av Moskva. Försök kommer att göras att påverka kristna i Väst att ge stöd åt den sovjetiska "fredspolitik". Man kommer också att försöka ignorera och förneka att det var Ukraina, och inte Ryssland, som kristnades 988. Att firandet leds av patriarken i Moskva är ett försök till desinformation. Man fruktar den ukrainska nationalismen, som är stark i Sovjetukraina och bland de tre miljonerna ukrainare i Väst, och vill göra allt för att dölja den ukrainska kyrkans roll. Den ukrainska ortodoxa kyrkan är införlivad med den ryska och den unierade kyrkan (den katolska) är förbjuden sedan Stalintiden. Kremli vill gärna se representanter för de skandinaviska kyrkorna i Moskva 1988. De skandinaviska kyrkorna bör inte sända representanter till Moskva 1988! Stöd i stället de förföljda kristna i Ukraina och i andra delar av Sovjet!

Bertil Häggman

В останніх хвилині до відома на Комітет допомога:

Д. Яремко 1.500:-кр П. Горват 200:- В. Чепляк 100:- ширя подяка !!!

TRE STATERS UTVECKLING

FN DEL AV SOVJET

EN DEL AV SOVJET

Programförklaring

av

Förbundet för oberoende och skapande ukrainska intellektuella.

Deklaracija: Ukrajskoji Asocijaciji Nezaleznoji Tworczoji Inteligenciji. (U A N T I).

Vi är fast övertygade att de officiella förbunden för Ukrainas författare, konstnärer, journalister, teater- och film - arbetare , återspeglar ej de andliga, litterära, kulturella och samhällseliga processer som breder ut sig och nu accellererar inom ukrainska intellektuella kretsar men som de fakto bromsas (ej av konstnärliga orsaker) av ovannämnda etablerade godkända förbund.

Med denna deklARATION offentliggör vi bildandet av ett nytt Förbund för ukrainska författare och konstnärer-film - och teater skapare - med namn U A N T I .

Vårt mål: Utgivning av verk och skrifter av medlemmar i U A N T I .

redegöring och utgivning av litterära och konstnärliga publikationer och periodiska skrifter,

organisera konst utställningar, muntlig och skriftlig information om verksamheten i vårt Förbund,

stödja alla som med sin begåvning och sitt samhälls engagemang bidrar till välfärd och den andliga utvecklingen av det ukrainska folket och Ukrainas nationella status, skapandet och verksamheten inom U A N T I baseras på principiella allmänmänskliga ideal.

För initiativ gruppen - hedersmedlemmar av Internationella

PEN-klubben : Ihor Kalyneč, Mychajlo Osadtschyj, Mykola

Rudenko, Evhen Sverstjuk, Ivan Switlytschnyj,

Iryna Senyk, Wjatjeslav Tjornowyl

och Wasyl Berladjanu, Mychajlo Horynč, Panas. Zalywach,

Iryna Kalyneč, Mychajlo Osadtschyj, Mykola

Onsdag 9 december 1987

Finns 'perestrojkan' i Ukraina?

Ett kort pressmeddelande i oktober 1987, om rättegången och dödsdomen i Ukraina, för 'krigsförbrytelse under andra världskriget', ledde till att jag skrev en insändare 'I Sovjet intet nytt' — som publicerades den 3 november 1987 i denna tidning. I insändaren påpekades att den aktuella rättegången mot den åtalade I. Gontjajuk, egentligen var en skenrättegång, med det typiska mönstret befäst från Stalin-tiden, med falska anklagelser och vittnen samt utvalda åhörare. Även tidigare liknande rättegångar riktades ofta mot den 'ukrajinska — borgerliga — nationalismen' när ledarna från Krenl ville misskreditera och slå mot Ukrainas nationella särart, dess kultur och historia.

I insändaren ställdes frågan: 'varför fortsätter sovjetiska myndigheter med sådana rättegångar? I vilket syfte? Hur passar detta med Gorbatsjovs 'perestrojka och glasnost'?

Nu har man fått förklaringen: Nyligen kom till väst från Ukraina två intressanta dokument vilka belyser situationen därstädes.

□ Det 'Öppna brevet'

Det första dokumentet från den 5 augusti 1987 är det 'Öppna brevet' till generalsekretärare Gorbatsjov från den ukrainske journalisten Wjatjeslav Tjornowyl. I detta brev pekar Tjornowyl på de övergrepp som gjordes under Stalin, Breznev och Andropows tid mot den ukrainska befolkningen, dess kulturhistoria och kyrkan. Han talar om justuemord i talrika skenrättegångar, KGB:s maktmissbruk, den hänsynslösa ryssificeringen med mera. — W Tjornowyl säger utan omsvep: 'Så länge det i Ukrainas styre sitter folk som hjälpte och realiserade ovannämnda övergrepp kan perestrojkan och glasnost ej genomföras... de skyldiga måste rensas bort!'

Vem är då W Tjornowyl?

Han föddes 1937, blev journalist, radioreporter, före detta parumedlem. I mitten av 1960-talet protesterade han och fördomde offentligt då pågående skenrättegångar mot ukrainska intellektuella. För detta blev han dömd och har sedan 1967 bestraffats upprepade gånger för olika 'brott' och har nästan oavbrutet sedan dess suttit i olika straffläger — fram till i år. Sedan 1979 var han medlem i den ukrainska Helsingforsgruppen som försvarade de mänskliga rättigheterna mot myndigheternas övergrepp.

□ Det nya Förbundet

Det andra dokumentet är en 'Programförklaring av Förbundet för oberoende och skapande ukrainska intellektuella'. Förbundet bildades i oktober/november 1987 i huvudstaden Kiev samt i Lviv, som är den största staden i västra delen av Ukraina.

Intuitivtagare som skrev under 'programförklaringen' för det nya Förbundet är fjorton intellektuella, de flesta av dem är konstnärer, författare och journalister — alla satt i många år i Gulagarkipelagens olika straffläger för sina 'brott' mot sovjetmakten. Sju av dem är hedersmedlemmar i den Internationella PEN-klubben.

□ Myndigheternas reaktion

De två nämnda händelserna i Ukraina har gett anledning till att ett par officiella tidningar i Ukraina, nyligen publicerade artiklar i vilka man går till hårt, ofta personligt, angrepp mot Tjornowyl och andra ukrainska intellektuella som står på 'barrikaderna' för 'glasnost' och 'perestrojkan'.

Skenrättegången i oktober, samt tidningsartiklarna i oktober/november bekräftar att:

1. I Ukraina håller fortfarande de gamla stalinisterna, KGB och den lokala nomenklaturen landet i ett hårt grepp och är ej villiga att ge upp sina positioner.

2. Gorbatsjov har fortfarande inte riktigt befäst sin ställning och hans perestrojka har ännu ej riktigt nått Ukraina.

3. Med resan till USA — för att åstadkomma eventuella ev-rustningsavtal — vill Gorbatsjov skaffa sig utrikespolitiska

Емілія Ільїна

ЧИТАЮЧИ „ВЛЕСОВУ КНИГУ”

*Я не хотів би мати іншої історії, крім тєї історії
наших предків, що є твоєю, якою нам дав її Бог*

О. ПУШКИН

*Історія в певному сенсі є священною
книгою народів.*

М. КАРАМЗІН

„Влесову книгу” вчений світ прий-
має поважно. Про це можна судити зі
статей російських учених та з праць
західних істориків. Але шлком мож-
ливо, що це талановита фальсифі-
кація, як і „Пісні шведських слов'ян”
Проспера Меріме, якими він свого часу
увів в оману літературний світ Єв-
ропи, в тому числі й Пушкіна.

„Влесову книгу” знайшов Юрій Ми-
ролюбов, він же й переклав її із
язоює допотопно-слов'янської мови
протягом дивовижно короткого часу.
„Влесова книга” — це пам'ятник
дохристиянської стародавньо-руської
культури, якщо це не є спритна під-
робка, бо перекладач — великий зна-
вець російської старовини, а також —
великий російський патріот і непри-
мирний ворог усього антиросійсь-
кого, в тому числі й так званої „мор-
мандської ідеї”.

Що ж таки насправді — це диво, що
виринило із темряви минулих віків, ця
„Влесова книга”? Розв'язати цю проб-
лему — справа вчених, а може й ком-
пютера за сучасної електронно-мисля-
чої техніки.

Ми ж будемо тут говорити лише про
те, які історичні асоціації викликають
твердження „Влесової книги”. Я тих
авторів, що її коментують, „Влесова
книга” нібито говорить про дохри-
стиянський, поганський період східних
слов'ян. Добре. А що ми знаємо про
ранньохристиянський період східних
слов'ян? Що говорить про це російсь-
ка історія — ми знаємо. Розкриємо
будь-яку працю з російської історії,
будь-яку брошуру, статтю будь-якого
автора-історика — дореволюційного,
совєтського або емігрантського, що
писав в умовах духовної свободи За-
ову, і — дивовижна однаковість: іс-
торія Росії сприв і в усіх починаєть-
ся з 14 сторіччя. А рakishe? Коли
нається про те, що було раніше, то
всі, як один, описують, розглядають
історію України, Київську Русь.

Але Київська Русь „прописана”

на території України, там жили й
творили свою історію предки теперіш-
ніх українців. А де ж історія росія-
нського народу, наша історія до 14
сторіччя? Чим займалися наші предки,
якими вони були? Хто нам скаже, як-
що в нас немає власної історії до 14
сторіччя, якщо у нас немає власного
історичного минулого?

Особливо, з наукового погляду, чу-
десна „Історія СРСР”. Починається
вона з розповіді про державу Урар-
ту на озері Ван. Урарту — держава
стародавніх вірменів, але далі йде в
„Історії СРСР” не знайдете й згадки
про Вірменію, хібащо згадується її
активність чи пасивність у революції
1917 року.

Така ж логіка панує і щодо фактів
історії України й українського наро-
ду. Така ж логіка є не лише в „Іс-
торії СРСР”, але й у будь-якого росій-
ського історика також і в стосунку
до Білорусії і білоруського народу.
Згадали, де не можна шого обмину-
ти, про Велике князівство Литовське
— як сторічку російської історії, а далі
мовчанка, ніби білоруський народ
зник, подібно до скитів.

Ми, росіяни, всі — з будь-яким рів-
нем освіченості — більш чи менш
добре знаємо історію Київської Русі.
Але що було там далі? Як Київ-
ська Русь перетворилась на Запорізьку
Січ? І як Запорізька Січ — цей своє-
рідний, єдиний і неповторний в іс-
торії людства, державний утвір з демо-
кратичними законами, з високою осві-
ченістю громадян, — як ця Запорізь-
ка Січ перетворилась на РУІНУ — так
українці називають той період історії
своєї батьківщини, коли таку блиску-
чу історію України було перетворено
на „витоптаний пустир історії”. За
наказом Катерини Другої столицю
Запорізької Січі на острові Хортиці
генерал Теселяк зрівняв із землею, пе-
реорав; останнього „президента”
(Кошового отамана) Запорізької Січі
Петра Калнишевського запроторено

в Соловеській монастир, де він піст
двадцятилітнього ув'язнення осліп
помер; а всю вишу старшину (адмі-
ністрацію) Запорізької Січі застан-
в в Сибір. Так перестала існувати Запо-
різька Козацька Республіка. Що сто-
рінку історії українського народу ро-
сійські історики чомусь ігнорують
так само як і відомості про Київ-
ську Русь, про Олега, про Ігоря й
Ольгу, про Ярослава Мудрого та його
„Правду”.

Апологети й ідеологи російської ім-
перської ідеї перейменували Україну
на „Малоросію”, а українців на „ма-
лоросів”. Слова „Малоросія” і „ма-
лороси” такі штучні, як і слово „ко-
лох”. Хто в даний час і де вживає
слово „Малоросія”? Тепер і в СРСР
вживають слово Україна з пошаною
Але, як говорить народна мудрість —
хри від редьки не солодший. Тепер так
само, як і в часи царизму, україн-
ських патріотів засилають у Сибір, за
межі рідної землі, тільки в значно
більшій кількості.

Як поводяться російські історики з
історичним матеріалом? Не можемо
нічого сказати про творчість тих іс-
ториків, що були попередниками Ка-
рамзіна. Але ось перед нами Карам-
зінова „Історія Государства Россий-
ского”. Під заголовком „Древние све-
дения о России” Карамзіні пише про
таварів, кіммерійців, гіперборців,
про Ольвію, Пантикалею, Фанагорію,
про скитів, готів, сарматів, аланів,
венедів, про латвійські народи (моє
би передбачив СРСР!), немає тільки
Урарту і озера Ван.

Але, вибачте, що ж тут відноситься
до історії Росії хоча б територіально?
Чи, може, наші (росіяни) предки вису-
вали форпости за тисячу кілометрів
на південь для зв'язку з сарматами?
Карамзіні посунув історію Росії на пів-
день, запис у нашу (російську) історію,
так би мовити, чужий елемент. Злегка
торкається він і властиво нашой, ро-
сійської історії часів сарматів:Так

звані слов'ями, які після Різдва Христо-
вого заснували Новгород..." А далі
Але історія Києва і Київської Русі.
Чим верувався великий історик, твор-
чачи свою „священну книгу"? Пере-
сечно писав неправду, або ж, бажаючи
вгодити імператорові, вихваляв діла
царів „дому Романових", як нібито
„Рюриковичів". Але Романови були
Рюриковичами, як то кажуть — „де-
сята вода по киселю": Анастасія Ро-
манова одружилася із Іваном Гроз-
ним — оце і вся спорідненість, „на-
шому тиню дворідна ліска". Та й
Олександра Романова Першого ніякі
історичні прикраси не цікавили — це
можна з певністю припустити; у нього
була власна історія з батьком, яка й
звела його в могилу, або в „старші",
як твердить легенда.

Фізики й математики чомусь пра-
гнуть абсолютної точності в своїх
обрахунках, будь-яка неточність, на-
віть найменша — не там кома, не той
знак — приводить до помилкового
висновку. І в граматиці — постає
кому не там, і вираде шліком інший
зміст („скарлати на смерть не можна
помішувати"). Маленький недогляд —
забувають історики історію, або на-
мисне спотворюють, багато з нас так
осікають наші (російські) колоніальні
досагнення. Історики забувають, що
слова „Русь", „руський" у часи Ки-
ївської Русі відносилися природно до
території навколо Києва, а не історія
України, а не Росії. І шобто кілька
століть пізніше, коли на території Ки-
ївської Русі вже забули те слово
„Русь", воно оживило в Московському
царстві. Історикам не можна не знати
того, історики працюють на історич-
ному матеріалі. Знають, але „забува-
ють".

Французи не претендують на тери-
торії і середньовічну культуру Баварії,
бож баварці колись називалися фран-
ками. Таке ж саме сталося і з Нор-
мандією — де нормани, а де Норман-
дія. Але там усе ясно, ніяких претен-
сій, ніяких непорозумінь немає. А що
пишуть про нашу, російську рязно-
християнську історію європейські іс-
торики? Відомою соціалістичною
„Історією людства", правдо багатою
німецьких об'єктивних істориків, ви-
дані в Санкт-Петербурзі на початку
20-го століття. Бредливі або фальсифі-
ковані та „вечна", стервотані ве-
ликореволюційні італійці, що влас-
но виникли чи їх створили істориками ім-
перської Росії, а відтак — засновні
істориками, що написали „Історію
людства" — застосовуються повністю.
Ось приклад:

„Включення Росії в балтійську тор-
гівлю було особливо важливою і зна-
менною подією. Вона відноситься до
початку 12 століття. Шопрала, як в
часи Генріха Другого і Саліяша райн-
ські в середньовічній купці вели тор-
гівлю з Києвом, великим центром Пів-

денної Росії. В Києві концентрувалася
російська торгівля з припонтійськими
державами і Грецькою імперією".

Але „Росія" в 12 столітті? Або не
Росія, або не припонтійські країни...
Чомусь шобто європейські держави до-
тримувалися історична точність іміж
історичних назв, наприклад: стародав-
ній Рим, Римська імперія, міста-
держави — Мілани, Генуя, Венеція й ін-
ші. І тільки щодо Росії та її колоній
ця точність не обов'язкова?

„В Києві 12 століття концентрувалася
„російська торгівля". І це пишуть
історики! Плувають двоє різних слів:
„русский" і „російський". Останнє
слово, як термін, що означає нашу (ро-
сій) національну приналежність, ви-
никло не так давно. Ще за царя Олек-
сія „Пішайшого" не було „росіян",
а були москвіти (москалі), різалці,
новгородці. Слово „руський" не іде-
тичне з сучасним російським словом
„русский" у значенні самоназва ро-
сії. Слово „руський" походить із
старої, вже мертвої церковнослово-
писної мови і належить Київській Русі.
Слово ж „русский" — із сучасної ро-
сійської мови і його значення всім зро-
зуміле.

Німецьким історикам такі помилки
можна вибачити, але коли такі пись-
мовні „помилки" зустрічаються в су-
часних російських істориках — жайте:
цей історик або незіглас, тобто не
історик, або такий завжди великодержав-
ник, що також несудимий з наукою.
Наука — умоглядна істина (В. Даль),
наука несудима з політицизмом, до
якого прямо й безпосередньо належить
великодержавництво.

Часто росіяни, і найчастіше — не
до речі, повторюють фразу Олега:
„Матір'ю всіх руських городів хай бу-
де Київ". Можна з певністю сказати,
що Олег не мав ніяких інших „русь-
ких" городів, крім Києва, Вишгорода,
Чернігова та Новгород-Сіверська.
Новгород Великий не був „руський",
не був город новгородців.

Далі німецький історик в „Історії
людства" пише (а може так лише пе-
реказав росіяни-вершляк): „Лише
в 9 і 10 століттях Християнської ери
ці країни (Східна Європа) стують для
нас більше освітленими. В цей час ми
зустрічаємо такі збудовані держави:
російську (Rusnisch) і польську". Оце
той математичний знак — плюс або
мінус. Написано „російська" і все
зрозуміло — це „історія Росії".

Якщо поставити другий знак, тобто
написати „русська", як і писали в лист-
ках і документах тих часів, бувало
мати інший результат, а саме — іс-
торія України. Бо все, що творилося
на території України (за виїздом
протягу Катерини Другої до Одеси),
все, що написало на території України,
„Слово о волку Ігоревім", Літописи
— все це належить Україні й україн-

ському народові.

На тій же сторінці „Історії лю-
дства" німецький історик говорить про
Україну: „Наші народ не створив
такої поетичної творчості, як украї-
нська"... Оце як! Виходить, на території
„Росії" жили всі такі волює україн-
ці і створили свій чудовий герої-
чний, свої поетичні думи? Спра-
во все воно було саме так... Усі на-
ма свої місця і не звертали уваги на
майбутні інтерпретації історії
„Русії" (росіян — москалі) на
території Вятської, Тверської, Ко-
ловської і інших російських губер-
ній України — на своїй землі, і всі
творили, українці — свої думки,
свої і балли. Тільки чомусь російським
історикам більше цікава історія
українського народу, і „привносять"
ці чужі сторінки історії російського
народу, ігнорують при цьому рідну історію (маю
чи історичні події до 14 сторіччя).

В книжці Дітмарау про старору-
сську зброю говорять про Суздаль-
літопис. Очевидно, також і на інших
російських територіях писалися лі-
тописи, але про це російські іс-
торики промовчуть. Одначасно з існуван-
ням Київської Русі існували також
маленькі об'єднання наших (російсь-
ких) предків, крім Пскова і Новгороду,
але й про Псков і Новгород те
мало говориться в російській іс-
торичній літературі. Російським
історикам блиск Київської
затиняє світ!

Рід бояр Романових досліджує
13 сторіччя — значить і шоб і з до-
відати. Це в принципі бути в основі
Київської історії, а не „Повість вре-
мін літ". Ця „Повість" могла б
лише паралельним матеріалом, оскільки
там згадується й про наших (ро-
сійських) предків, про події на
(російських) землі.

В іншому місці німецький іс-
торик пише: „Ще до 9 століття Росія
ретинав знавими торговельними шля-
хами Фінської затоки через озеро Іль-
менське до Лади, потім звідси по Дніпру
до Чорного моря в Грецію. На цьому шляху
„із варягів у греки" лежали старі
ці дерев'яні міста, поліські пор-
тові торговельні станції".

Ці назви (російські) краєви жили
тих дерев'яних містах (між Фінсь-
кою затокою і Дніпром), але що ми
смо про них? Хтось із них займав
торгівлю, значить умів рахувати.
Очевидно стародавнім купцями на-
дходило в писати, складило — за-
платити борги або перелік своїх товарів.
На шій хитрий, але досить перекон-
ливий містам, можна здогадуватися,
в тих дерев'яних містах серед наших
предків існувала письменність. Пис-
мистиво, що не всі письменні мешки
ці тих міст займалися торгівлею, ктє
із них мав і неутілтарні покликання
хтось силів і для власного задоволення

на історичні пам'ятки в ті часи загальноприйнятими знаками щось писав для себе на пам'ять. Такі пам'ятники старозавморокського письменства знаходять такими є і новгородські берестині таблиці чи пісми пам'ятників, літописи, як, напр., Суздальський Дрибниш? Немає того блиску, що в Київській Русі? Але це наше. Появилося не чути про пожеми в російських бібліотеках, „істориків“ в шкільному ще не добралися (або добралися але без крику й вогню?) до Суздальських, Тверських, Вятських та інших літописів, ще не спалили їх, як Бібліотеку Українців у Києві. Правда, саріж, по всіх ушліпаних церквах і монастирях містяться тепер товариші склади або стайні. Якщо десь були монастирські архіви, їх за 70 років „прогресивної“ совєтської влади давно зліли гнилизна й шурі.

Означе наша російська земля така широка і багата („порядку лише в ній нема“), що є підстави сподіватися, що дещо десь збереглося, буде зібране і ляже в основу „Історії Російського Народу“, в „Історію російського Права“, в „Історію Російської Держави“ — без чужих „приданих“, якими в яскравим вони, зі залозничими і вкрасивим народу-сусідів, не були. Наші діти зі своєї рідної історії мають вичасти в школах те, що відбувалося, століття за століттям, на нашій історичній території, те, що творили наші предки. Хай мало збереглося відомостей, це нічого, зате це буде наше власне.

„Народ творить собою песню индивидуальности, коли він має не лише кілька відомих назв для тих же речей, понать і т.д., але й розглядає речі особливим зором і творить нові поняття, нові установи. В цьому й полягає філософський світогляд народу, його духовна діяльність. Нездовезені думки часто і відважно висловлюються саме шово ших величистих (і дражливих) внятках про національні особливості, а яких постійно доводиться каражатись то на самолюбство, то на незаслужене припинження сусідів“...

Це пише німецький історик ніби конкретно про нас, росіян. Наша російська автори пишуть про будь-що староруське, — чи то буває історія, література, чи історія Православної Церкви — і переносять діяльність російського народу на територію України, шлювато забуваючи, що на землі є, існують в реальній дійсності, а не лише абстрактно розуміється, п'ятдесяттільціоновий український народ.

Оборонці російської імперської ідеї твердять, що в часи Київської Русі (часи написання старослов'янських літописів) була „загальнослов'янська мова“. Я не збагачена історичними й лінгвістичними знаннями в такіх

сферах, щоб дискусувати на цю тему. Але в тих твердженнях відчуватись фальш. Чому на величезний простір, при такій розсіненні слов'ян від Чорного й Адріатичного до Балтійського й Білого морів, при тій замкненості, відгородженості лісами, кинувала одна мова? І ніхто пояснити цього не може, проте всі мідно на щому стоять.

Та ось починають чути голоси моїх однодумців. У статті про „Дієслово вчигу“ російський історик О. Скурдатова пише: „Ледве чи можна судити про догоданий поганський писемний пам'ятник — „Власову вчигу“ — з погляду норм сьмновідою нам церковнослов'янської мови, якою писали християнські автори. З другого боку є багато аргументів на користь того, що писемність на Русі існувала залогом до прийняття християнства. Збереглися до наших днів діалектизм і місцеві говірки, властиві окремим різким областям, що також побіжно свідчать про можливість багатомовності в Стародавній Русі“.

Читаючи словник церковнослов'янської мови, мимоволі звертаєш увагу, що ця мертва мова має багато слів, закінчень і дієслівних форм нової української мови. Сучасні російські слова також зустрічаються, але не так часто, в російській закінчення й дієслівні форми, наскільки пригадує, не зустрічаються. Чи не означає це, що церковнослов'янська мова — це й була староукраїнська (київська) мова? А те, що в усіх монастирях колишньої Росії писали шкю староукраїнською мовою, то в цьому немає нічого дивного, бо вся грамота у володимирі Рюриковичів у Середньовічні часи йшла з київських монастирів. Це ж бо була мова тогочасних культурних людей, — так, як у 19 столітті російські дворяни вживали французьку мову замість рідної, а в літературних творчості того часу часто можна зустріти осуджування (чим славиться російська література) моралі російських дворян, що не знали рідної мови. У Пушкіна Тетяна не знала російської („русской“) грамоти.

Ось як писав (російськи) історик творить свої „мудрости“ вобудом (новешей): „Цього не могло не бути, отже...“ — і далі але історичне твердження ніякби не греці відомо, що не потребує доказу. І такі фрази часто зустрічаються в російській історичній науці. Щоб показати, як символічно поводяться російські вчені з історичними фактами й історичною істиною, вельми цікаво прикладати. Ось совєтський академік А. Орлов у книжці „Володимир Мономах“ (видавництво Академії Наук СРСР, 1946 р.) пише: „В цьому історіографічному ралді знаходять собі місце і наші власні погляди на Мономаха, що нестру-

но ґрунтуються на життєнні йоритичні мислі через нашу Вітчизну“. Совєтський академік вважав свою вітчизною, природно, ССРД і належить, як невіддільна частина України, хоча й має право на самоназивання. Та все ж такі роздуми в шово за свою вітчизну Росію, і сказав один молодий історик: „Я кож за велику неподільну Росію, при чім тут Україна“.

В книжці академіка Орлова 190 с. ринів, і стрізь він пише „Русь“, як радий Малогоський: „Ми говоримо партійно, подраумуємось — „Ленін Та й тут, стрізь „Русь“ — рмий „Росія“. Але „забув“ акад: (а не знати шого він не міг), що на Вітчизна Руссо стала називатись шмо з 17-го століття, а до 14-го Руссо називалась територія України. Нещодавно померлий професор історик Ульянов пише таку лукаву галубу для нормального людини тим більше для вченого, фразу: часів Гервара в оборону мусьманів вельти написаво так багато книжк статей що аляк неприємно за речувати проти їх узаконення. Озче всібічно осмічені воборнички ідеї, побібно до нашого Драгома ва, з давніх часів висовували о. умову...“ Далі але зовсім безглу твердження (багатослівня, на піврічка), що Драгоманов, мовляв, дія за „державну шість Російськ імперії“.

Нашим (тобто — російським) Драгоманов ніколи не був. Це ж бо в львівській уряд „нарі-освободителю задровоував Драгоманов, поради припинення діяльності шого, мовл „волюнського революційного агента заложити Київ і веретати в одні із гнічки (російськи) університету (і то там викарала для українськ патріотів), але Драгоманов вліз: тьку замалював провозацію, його б: зміявляно, він шибав за кордон і Росії відати ніколи не повертав Драгоманов був великим громадяном України. Він був відомим у нам, за воровом — професором (фізського університету в Болга Слоско його шкучою праць сила 34 сторічки друкованого тексту.

Едиграція Драгоманова припала час т.зв. Емського указу шари Оу сшара Другого. Цей указ заборо українцям шисати й друкувати книжк штати іх і шисати (в театрі) ішою мовою. Професор Ульянов німак українську мову „мислимим лектом“, мову в'ятдесяттільціного народу, народу з багатою ірїєю, своїм звичаєм, своїм фольклором, піснями, зрештою зі своєю оішою мовою та своєю багатою літурою.

Академік Д.С. Ліхачов пише: „Шональне безмонечно багате. Тут

перечки немає. Та ще в такого багатомільйонного народу, як росіянини. Навіть якщо взяти російське багатство тільки в одній ділянці — в літературі, і навіть беручи тільки сучасну літературу, то який же ще народ має таке багатство?"

Але ми, нам (росіянам) ще мало. Ми ще перехоплюємо багатство наших „молодших братів". Фіскаку „Калевалу" ми не зарудували до „давньо-руської" літератури, і Грузинського „Витязя у тигровій шкурі" — також, а от українське „Слово о полку Ігоревім" — це „наше"! „Слово" написане старовинною мертвою мовою „Кони ржат за Сулою, звенит слава в Києві, труби трубят в Новгороді (Сверському, 100 км від Києва), стоєт стада в Путивлі". Путивль — це Сумська область, Новгород Сверський — Чернігівська, Київ — столиця України, Сула — річка в Україні, ліва притока Дніпра. Що ж тут російське („давньоруське")? Можливо „давньоруський" письменник бував у командировці в Київській Русі, написав „Слово о полку Ігоревім" і залишив там на пам'ять?

Д.С. Ліхачов знає про існування України й українського народу. Хотілось би від нього почути, чому „Слово о полку Ігоревім" твір „древньоруської" літератури, а не давньоукраїнської. Але в нас навіть такого поняття термину як „давньоукраїнська література" не існує. Все „русское"!

Д.С. Ліхачов пише („Заметки о России", вид. Советская Россия, 1984): „Ми не знаємо про себе найпростіших речей. І не думаємо про ці прості речі". Ціх дві фрази якось несподівано з'явилися у тексті і не пов'язані з тим, що вище, і ні з тим, що після. Можливо, це є відповідь на питання, чи задумуються російські вчені над російською історією: а що ж було в нас до 14 століття? Архітектура була — церкви й живопис були — є ікони, фрески. А література, літописи? А життя народу? Де наша історія до 14 століття? Невже ж і далі нам рхувати існування нашого народу з Урарту на озері Ван, потім — Київська Русь, потім — Велике князівство Литовське, і тільки тоді — Московське царство? Якщо у нас до 14 ст. не було ні історії, ні літератури — то це так страшно, ми ж бо за 17, 18, 19 століття стільки всього придбали, так розбагатіли на історію, літературу! Намішо ж присвоювати чуже?

Олег, Ігор, Ольга, Володимир, Ярослав Мудрий, Мономах, „Повість временних літ", Нестор, Київська Русь, Київ — все це належить Україні. Добровільно відмовляється від цих скарбів, пограбованих нашою розбійницькою російською силою — наш бург. Док-

тор Д.С. Ліхачов у своїх „Поучениях" пише „Прикметою робити подарунки" А повертати господареві його власність, кимось ранише від нього відібрану, мусить бути ще прикметіше Ось „Хрестоматія древнерусской літератури". У ній по порядку під рубрикою „Пам'ятники літератури Киевской Руси" наступні: „Слово о законі и благодати", „Повість временных лет", „Изборник Святослава", „Поучение Мономаха", „Сказание о Борисе и Глебе", „Житие Феодосия Печерского", „Слово о полку Игореве", „Киево-Печерский Патерик".

Наступні рубрики: „Пам'ятники літератури периода феодальной раздробленности". Тут уже зустрічаються наші рідні теми. „Повесть о разорении Батыем Рязани", „Житие князя Александра Невского". Потім — „Пам'ятники літератури временныя объединения Северо-Восточной Руси и образования Русского централизованного государства". Тут уже душа радується — все чисто російськi твори. про Законшику, про Стефана Пермського, про Дмитра Донського, про Сергія Радонежського, про Афанасія Ніштва, про Псков і Новгород. І далі вже література хоч і давньоруська, але суто російська, на російській темі.

Дозвольте, а де ж пам'ятники старовинної літератури українського народу, він живе тут же таки, в Україні, „від часів створення світу", а берегах Дніпра він родився, хрестився і відзначався блискучою культурою, нізвідні не переселився, і ще не викладено ані історичною наукою, щоб українці в якомусь столітті і звідкіль прийшли й окупували Київ, як турки Константинополь.

Треба, даноє-товариші, розібратись і поділити давню літературу і давню історію по-братському, чуже повернути, своє залишити собі. Хай пам'ятники літератури Київської Русі називаються давньоукраїнською літературою. А в нас весь є Суздальський літопис, пісні Кірилі Давидова і ще 60 назв давньоруських творів (як видно із заголовок творів у вищезгаданій Хрестоматії), навіть після виключення пам'ятників літератури Київської Русі. Навіть великий Пушкін грішив проти історичної істини. В листі до Чадласа Пушкін писав: „Шодо нашої історичної мігчовости, то я рішуче не могу з вами погодитись. Вілїни Олега і Святослава, і навіть окремі частки — хіба не те життя, воєне шпучного шпудвання і валкої свавільної діяльности, якою відрізняється юність усіх народів"!

Вілїни Олега і Святослава, хіба це наша історія? Там є властивий господар тих воєн, але він сидить з кляпом у роті.

Але що було в часи воєн Олега і Сослава на нашій землі? З чим воєвали в'ятичі, кривичі і руси, сусіди Булгара Великого? Ціх русів, сусідів, який мандрівник Амад-бен-Філарм, що прибув 11 травня (!) 922 р. в столицю Булгара Великого Він пише: „Після того (спалення) Вілїни спорудили по тому місці шось дібне до круглого кургана, посади посеред нього велике букове дєр і написали на ньому ім'я померлого поруч із іменем князя русів".

З цього уривку видно, що якесь чини „руси", ще в дохрестіанський часи знали грамоту і жили вже не іменами, оскільки мандрівник згадує „князя русів". В архівах Європи є рівнинні документи, де (як і в нашому вище) згадуються „руси". рати ті відомості разом — завада істориків Є Я на території і якісь писемні пам'ятники, хай і міні, але це шине для нас.

Професор Колпаков, фольклорист пише, що на нашій Півночі ще часів царя Петра була жава тоді, як систематично прилодили чужеземні кораблі, квітло ремісничтво і навіть була примітивна кольорова талюргія. З виникненням Петербурга все це занепало, на час фольклорної експедиції Колпакової від колишньої буйного життя на Півночі Росії зреліся тільки спомини.

В сімдесятих роках у Комсомольській проведє з'явився шквал на Молодь, студенти чи молоді сподівки, зайняючись похід поклад Богом Північного Льодозного океана весь там між Мезенем і Печорою) тріляли на сліди зниклого російського міста, яке колись було квітучо-родинним. І там було виявлено сліди мітвеної металюргії. Очевидно, так само прилодили європейські кораблі Отже, там була російська торгівля і не в Києві.

Теперішня еліта історичної науки — історики в росії по той бік діної заслони, служать поневоле чам загарбаних народів та в славянского народу. А по цей бік діної заслони еліта російської науки чиняє на дарах, виключаєся мекі „Великої і Неподільної" (Росії), еліти, у татарів, у „литва", у шрота в українців і тям, і тут діні представники народної культури вє засобами боряться за національну свободу.

Памувачки російської сили над райною завдало українській культурі багато великих, але не непоправних втрат. Не заважаючи на всі ці втрати український народ має свою літературу, музику, маллярство, науку. Український народ дав світовій культурі науки й техніки багато геніїв. А більший народ, сусід і брат росіян,

українців? Він так поневолений, так задумений, що ні одні сторінки історії, крім Великої Книзства Литовського (де білоруська мова була державною мовою) та Кастуса Каліновського, йому не залишено. Але ж культурний потенціал білоруського народу не може бути настільки низьким, щоб ні історії, ні культури, ніяких історичних імен він не залишив. От до чого доводить російське великодержавництво!

Ми, росіяни, російська імперська сила, приєднали Україну, і ось уже четверте століття шупко тримасмося за неї, випомповуючи з неї всі національні цінності українського народу. Розграбували українську історію, вигоптали, перетворили її в пустелю. Та одночасно опустошили й свою власну історію. Якщо б Карамзін почав шукати історичні документи, що стосуються нашої історії до 14 сторіччя, то скільки б він і його послідовники могли б знайти й зберегти їх у своїх записках. Але ми зіпсували Київською Руссю, а тепер, як то кажуть — „спіямили обляжиком“. Скільки згоріло документів у пожарищі „великої жовтневої“? А скільки знищено документів, як „антисовєтську пропаганду й агітацію“, скільки з'їли миші? Що залишилось? Так і буде вікувати біла пляма російської історії.

Протягом століть ми потребували українську культуру. Все „російське“! Російська наука називав Григорія Сковороду „руським філософом“. Українець, жинч постією в Україні (хоч і бивав у Петері, співав там у церковному хорі), писав старою (пожиною) українською мовою і помер, і похований в Україні — схи української землі. Так ні ж „руський філософ“! Справо бо в тім, що в нас, росіян, до того часу не з'явився ні один власний філософ. Отож — давай сюди Сковороду! І ще й така фраза зустрічається в російській літературознавстві: „Шевченко хотів бути російським письменником“. Пишуть це на тій підставі, що Тарас Григорович писав також і по-російському. А чому ж ні? Сковорода писав і по-латинському. Чи значить це, що він хотів бути „латинським письменником“? Пушкін писав і по-французькому, яку ж мету він переслідував?

Шевченко геній і один із найкультурніших людей свого часу. Природно, він писав по-російському листи своїм петербурзьким і московським друзям (не по-українському ж до них писати). Він писав по-російському й шовеники під час заслання на чужині, в російському оточенні. Але сказати, що автор таких радків про Росію, як ось ось —

...Батурині спалили,
Сулу в Рамні запалили

*Тільки старшими
Козачькими, — в такими,
Просто козачими,
Филандію засіла...
Вигнали ти царів
Болота гетили... —*

„хотів бути російським письменником“? Це занадто навіть для російського літератора. „Хотів“, так чого ж не став? Це ж нікому не заборонилось, наважили були всілякі до цього захопчування.

Якщо б і в 19 столітті Київ був такою блискучою європейською столицею, як за Ярослава Мудрого, чи то пішли б Василенки, Ярошенки, Левицькі, Горенки, Боровиковські, Артемовські, Достогоські, Шешенки, Рещенки, Каліки в Москву і в Петербург? Чи ж ходять молоді генії із Парижу в Берлін чи наважили? З якої речі? Ні, звичайно ж задовольнитися добром і можливостями для творчості в своїй рідній столиці. Природним є прагнення початуючого діяча культури бути там, де киття квітить і буж — у столиці. Всім хочеться потрібним є спілкування з рівними собі, бдж як інакше пізнати, хто ти?

Прославлені в Європі середньовічній Київ до 19 століття перетворився на глуку провінцію, заріс травом. Мандрівники часів середньовіччя — мовал Алєпський писав, що в тогочасній Україні навіть кішки були письменні. А в 19 сторіччі населення України було доведено до суцільної неписьменності, бо до цього прагнула російська імперська сила; і Петро „Великий“, і Олександр „Освободитель“ видавали укази, що заборонили українську мову. А коли б не сталося такої історичної несправедливості, як так зване „рососілля“, тобто — приєднання України до Росії, то Гоголь писав бач рідною мовою, і хто знає, до яких вершин злетів би його геній. Гоголь так рано і так трагічно закінчив життя, можливо — саме тому, що усвідомив: він своїм генієм служить культурі держави, що поволодала український народ, зруйнувала культуру українського народу. Писав же він Максимовичеві: „Він не Іллія, він мав, Київ“. І хто знає, якби Київ був столицею власної держави, можливо і Даниїл Горинько (справжнє ім'я в прізвищі Анна Александровна) творила б у себе вдома, на землі батьків, і Україна мала б одну велику Українку.

Російській історик, автор статтей в Енциклопедії — Южакова — пише: „Християнство стало ширитися серед в'ятчів не раніше 12 сторіччя, з часів проповідництва св. Кукші“. В'ятчів — предки мешкальців центральних областей сучасної Росії. І Новгород окрепав у 12 столітті. А ми росіяни зберіємось у наступному 1988 році свят-

кувати Тисячоліття „свого“ Хрещення. Чи не зарано?

Що означає святкувати в 1988 році Хрещення „русського народу“? І неприпустимий спосіб повождження стосунку до історичної істини. У 91 році Володимер, князь Київської Русі хрестив своїй підданців, мешкальців Кієва, і своє військо. Це Хрещення і російського народу не стосується.

Новгород, що був ближчим до Кієва щодо зручності комунікації, був окрепав у 12 столітті — це ми знаємо точно із літописів. А коли ж там Суздаль, Устюг Великий, Калідашху, Ростов, В'ятку, Нижні Новгород? Ми лише знаємо, що раніше 12 століття. Так почнемо ще діяти росіяни і будемо святкувати своє Хрещення, а не позичимо в іншого народу.

Чому ми, росіяни, забули, що Україна наша колонія? Що гальбує ми не жемо з себе зняти, лише добровільно залавимо, що ми не хочемо воліти нікому колонізаторів, ні (кальцуючою) Елістою, ні (українським) Кієвом (або шкода! перлини ж та ще „мать городов руських“, але що в робити?), ні (білоруським) Мінськом, (латиською) Рїгою (також перлина і т.д.

Карло Великий володів усюю Західною Європою, на місці його імперії постали — Італія, Франція, Німеччина, але чомусь ні одна з тих держав у наш час ні на якій території суцільно не претендує. І від колоній в Америці в Океанії відмовились. А ми, росіяни, не можемо. І тільки тому, що імперська зло існує ще й досі, а російська (вбачте, совєтська, але все московська) багнеться, автоматично її тільки утримують „щільність“ Великої і Невольної.

Це писав не історик, а радше математик чи фізик-електроник. Автор і перед вибачається за деякі можливі неточності в історичних даних.

З ПЕРСПЕКТИВИ СОРОКА РОКІВ

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА в ШВЕЦІЇ відзначає сорокліття свого існування. Сорok років, це в житті людини дозрілий вік. Звичайно буває, що на еміграції творяться об'єднання. Дуже часто буває, що такого роду організації повстають і зникають, не доживши "першої генерації".

Підсумовуючи досягнення діяльності У Г Ш можемо все таки, мимо багатьох недоліків ствердити, що наше об'єднання мимо всяких труднощостей проводить активну працю на терені Скандинавії.

В минулому Україна й Швеція мали багато спільних сторінок історії. Все таки з причин геополітичних, то Швеція, чи теж преса й радіо- телебачення не так то дуже зацікавлені нами. Наші проби інформувати тутешнє суспільство не все успішні. Так ось для прикладу наведу, що телебачення не прийняло наш документальний фільм "Живе розпачі"- про голод- що це мовляв не цікава справа.

На заперення до всіх шведським владик /єпископів/ на чолі з архієпископом з Упсали, щоб взяти участь в святкуванні 1000-ліття хрищення, прийшло з відмови. Це можна пояснити тим, що можливо ми вибрали поганий час, а саме латинські Зелені Свята, ну й владика хотілиб бути у своїх прочах. Но все таки архієпископ висилає репрезентатів на відзначення ювілею в Москву!!! Подібно виглядає справа якщо йде про актуальні події на Україні. Преса "не зацікавлена" про "ГЛАСНОСТЬ" та переслідування наших письменників і журналістів в краю. Так ось три газети столиці не прийняли скороченого листа відкритого В. Чорновола до Горбачова. Не дивлячись на всі труднощі старємось продовжувати ширити інформації про нас на тутешньому, твердому, терені. Ось наприклад журнал "Ліс і Еостер" /Світло на Сході/ видаване баптистами "Слєвіска Місіонер" помістив дві статті про хрищення України. Додаймо цей журнал нашим читачам в Скандинавії.

Дивлячись в минуле слід все таки підчеркнути, що деякі урядові особи й чинники знають про нас, знають що ми старємось бути речником нашого поневоленого народу, дістають і читають наш журнал С В. Надіємось, що в будучому будуть тут про нас більше знати й писати. Під цю пору то вільне й правдиве СЛОВО це найкраща зброя в боротьбі проти фальшивої і забріханої Москви. Будемо докладати всіх зусиль, щоб розповсюджувати правду про нас на гльобальному форумі. У Г Швеції буде працювати в тому напрямі.

Богдан Залуга

CIVILLISKA FÖR UTRINDESKA SÄLLSKAPET OCH STYRELSEN FÖR UKRAINSK-SVENSKA FÖRENINGEN I ÖREBRO inkluderar härmed sina medlemmar till möte och Julfest, i Föreningens klubblokalen, adress: Follnäsgr. 13, (N. Lillåstrand 7) Lördagen den 9 januari 1988.

Dagens program:

1. Kl. 10,00 Gudstjänst i katolska kyrkan vid Skolg. 13, Örebro.
2. " 12,00 Kaffe i klubblokalen.
3. " 13,00 Medlemsmöte för riksföreningen Ukrainska Sällskapet och Ukrainisk-Svenska föreningen i Örebro.
4. " 16,00 Julfest.

Dagordning vid medlemsmöte för Ukrainska Sällskapet och för Ukrainisk-Svenska Föreningen i Örebro.

1. Mötets öppnande.
2. Val av mötets funktionärer.
3. Godkännande av dagordning.
4. Styrelseberättelse.
5. Ekonomi.
6. Revisionsberättelse.
7. Ansvarsfrihet för styrelsen för tiden som revisionsberättelsen omfattar.
8. Firande av 1.000-års Kristnande av Ukraina.
9. Övriga frågor.
10. Mötets avslutning.

Vi ber alla medlemmar förbereda sig för mötet och ta aktiv del i den. Medlemmar som ej betald sin medlemsavgift ber vi göra det med den bifogade inbetalningskort eller vid festen direkt till kassören. Medlemsavgiften är 100:-/år.

Julmiddagen kommer att kosta o:a 75:-kr/pers. För barn 35:-.

Förtidsanmälan är OBLIVGÖRISK och emottas till:

Viktor Tjepljak, Örnaköldsg. 179, 703 50 Örebro, Tel. 019-142312.

Ivan Kostiw, Örnaköldsg. 29, 703 50 Örebro, Tel. 019-141549.

Alexander Pylypenko, Varbergsg. 112, 703 51 Örebro, Tel. 019-252042

Grigorij Judjak, Stomv. 14, 702 33 Örebro, 019-225235.

Bohdan Zaluha, Månadsv. 63, S-175 42 Jerfälla, Tel. 0758-37941.

ALLA ÄR HJÄRTLIGT VÄLKOMNA !!!

Festkommitten

У

ІЛЮСТРАЦІЇ ПЕРЕДРУКОВАНІ З ЖУРНАЛУ "НОТАТКИ З МИСТЕЦТВА" ч. 24
EILDERNA TAGNA FRAN TIDSKRIFTEN "UKRAINIAN ART DIGEST" Nr. 24

Мирон Білинський (1914—1984): Верба — дереворіз.

M. Bilynsky (1914—1984): Willow — woodcut.

Петро Андрусів (1906—1981): Козаки в степу — олія, 1981 р.

P. Andrusiw (1906—1981): Cossacks in the steppe — oil, 1981.

У